

107E JAARGANG NUMMER 3 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • MAART 2007

Liahona

Zijn evangelie prediken:
voorbereiding

Maart 2007 107e jaargang Nummer 3
LIAHONA 00783-120

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van
Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium: Gordon B. Hinckley, Thomas S.
Monson, James E. Faust

Raad der Twaalf: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M.
Neilson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B.
Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar

Verantwoordelijk redacteur: Jay E. Jensen

Adviseurs: Gary J. Coleman, Yoshihiko Kikuchi, Gerald N.
Lund, W. Douglas Shumway

Hoofddirecteur: David L. Frischknecht

Directeur redactie: Victor D. Cave

Senior redacteur: Larry Hiller

Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Hoofddirecteur: R. Val Johnson

Assistent-hoofddirectrice: Jennifer L. Greenwood

Mederedacteurs: Ryan Carr, Adam C. Olson

Assistent-redactrice: Susan Barlett

Redactiemedewerkers: Christy Banz, Linda Stahle Cooper,
David A. Edwards, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten, Melvin
Leavitt, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekerk,
Judith M. Paller, Vivian Paulsen, Richard M. Romney, Jennifer
Rose, Don L. Searle, Janet Thomas, Paul VanDenBergh, Julie
Wardell, Kimberly Webb

Directiesecretaresse: Monica L. Dickinson

Marketing manager: Larry Hiller

Leidinggevend art-director: M. M. Kawasaki

Art-director: Scott Van Kampen

Productiemanager: Jane Ann Peters

Medewerkers ontwerp en productie: Cali R. Arroyo, Collette
Nebeker Aune, Brittany Jones Beahm, Howard G. Brown, Julie
Burdett, Thomas S. Child, Reginald J. Christensen, Kathleen
Howard, Eric P. Johnson, Denise Kirby, Randall J. Paxton

Directeur drukwerk: Craig K. Sedgwick

Directeur distributie: Randy J. Benson

Vertaling:

CPB Vertaalbureau

Turnhoutsebaan 130, B-2460 Kasterlee

Telefoon: 0032-(0)14-265775

Nieuwsredactie:

Nieuwsredacteur: Frans Heijdemann

Grovestins 64

NL-7608 HN Almelo

Telefoon: 0546 865984

Kopij liefst op diskette, of per e-mail naar nieuws@liahona.nl.

Distributie:

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

European Distribution Ltd., Magazine Service,

Steinmühlstr. 16, 61352 Bad Homburg, Duitsland

Tel.: 00 49 6172 492858, fax: 00 49 6172 492890

E-mail: liahona-edl@ldschurch.org

Jaarabonnement: € 16,00

De volgende betalingswijzen zijn mogelijk:

Creditcard (bel of e-mail EDL)

Overschrijving per bank op de volgende rekening:

Dresdner Bank, Bad Homburg

Rekening nummer 07 264 094 00, bankcode 500 800 00

Omschrijving: abonneenummer + naam + wijk/gemeente

SWIFT CODE: DRES DE FF 523

IBAN: DES2 5008 0000 0726 4094 00

Bijdragen:

Stuur manuscripten en vragen aan: Liahona, Room 2420,

50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220,

USA; of per e-mail naar: liahona@ldschurch.org

De Liahona (een woord uit het Boek van Mormon dat 'kompas'
of 'aanwijzer' betekent) wordt gepubliceerd in het Albanese,
Armeens, Bulgaars, Bulgaars, Cambodjaans, Cebuano,
Chinees, Deens, Duits, Engels, Ests, Fijisch, Fins, Frans, Grieks,
Haïtiaans, Hindi, Hongaars, Indonesisch, Italiaans, Japans,
Kiribaats, Koreaans, Kroatisch, Lets, Litouws, Malagassisch,
Marshalllands, Mongools, Nederlands, Noors, Oekraïens,
Pools, Portugees, Roemeens, Russisch, Samaritaans, Samoaans,
Singalees, Sloveens, Spaans, Tagalog, Tahitiaans, Tamil,
Telugu, Thai, Tongaans, Tsjechisch, Urdu, Vietnamese, Uslands
en Zweeds. (Frequentie verschilt per taal.)

Uitgever:

© 2007 by Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten voorbe-

houden. Gedrukt in de Verenigde Staten van Amerika.

Tekst- en beeldmateriaal in de Liahona mag gereproduceerd
worden voor incidenteel, niet-commercieel gebruik in de kerk
of thuis. Beeldmateriaal mag niet gereproduceerd worden als de
bronvermelding dat aangeeft. Voor vragen over het auteursrecht
kunt u zich richten tot het Intellectual Property Office, 50 East
North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cp-intellectualproperty@ldschurch.org.

U kunt de Liahona in vele talen terugvinden op het internet
onder www.lds.org. Engelstalige lectuur staat onder 'Gospel
Library'. Voor andere talen, klik op de wereldkaart.

For Readers in the United States and Canada:

March 2007 Vol. 107 No. 3, LIAHONA (USPS 311-480)

Dutch (ISSN 1522-9173) is published monthly by The Church

of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple,

Salt Lake City, UT 84150, USA. Subscription price is \$10.00

per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals

Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice requi-

red for change of address. Include address label from a

recent issue; old and new address must be included. Send

USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution

Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-

5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American

Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information:

Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake

Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,

Salt Lake City, UT 84126-0368.

LIAHONA, MAART 2007

VOOR VOLWASSENEN

- 2 Boodschap van het Eerste
Presidium: de gave van medeleven
President Thomas S. Monson
- 25 Huisbezoekboodschap: Word een
werktuig in Gods handen door
naar de ingevingen van de Geest
te luisteren
- 26 Verrijking van het persoonlijk en
huiselijk leven over de hele wereld
Connie D. Cannon
- 32 Geloof hebben in de timing
van God *Catherine Edwards*
- 41 Lessen uit het Nieuwe Testament:
Jezus Christus, het Brood des Levens
Ouderling Won Yong Ko
- 44 Ervaringen van heiligen der
laatste dagen
Correspondentievriendinnen
en verwijzingen
Brittany Jones Beahm
Nooit te laat
Sylvia de Moscuí Maldonado
De taal van de geest
Sergio Adrián López
De eerste van duizend zielen
Norie Tsubaki Murae
- 48 Post

26 Verrijking van het persoonlijk
en huiselijk leven over de hele
wereld

IDEEËN VOOR DE GEZINSAVOND

Deze ideeën kunnen in de kerk
en thuis gebruikt worden.

'Hoe je je kunt voorbe-
reiden om een goede
zendeling te worden', p. 10:

geef van tevoren ieder
gezinlid een van de
vragen uit het artikel.
Laat hen het antwoord
bestuderen dat ouderling Ballard op
hun vraag geeft en zich voorberei-
den om dat antwoord uit te leggen
aan de rest van het gezin. Getuig dat
we grote vreugde ervaren als we
de Heer als zendeling dienen.

'Als ik met negentien jaar had
geweten ...', p. 38: geef de vier

suggesties voor zendelingen
door en bespreek de onder-
liggende beginselen. Laat
met rollenspelen zien hoe
die suggesties ook op
school, op werk en
elders te gebruiken zijn. Vraag
ieder gezinlid een week lang een
van de suggesties uit te proberen
en daar verslag over uit te brengen.

'Jezus Christus, het Brood des
Levens', p. 41: laat een exemplaar
van de Schriften en een brood zien.

16 Een dag uit het leven van een zending

VOOR JONGEREN

- 9 Poster: opleidingscentrum voor zendelingen
- 10 Hoe je je kunt voorbereiden om een goede zending te worden: een interview met ouderling M. Russell Ballard
- 16 Een dag uit het leven van een zending *Adam C. Olson*
- 22 Geschenken om uit het zendingsveld mee naar huis te nemen *President Gordon B. Hinckley*
- 36 Van vriendinnen tot zusters tot collega's *Rebecca Mills Hume en Brad Wilcox*
- 38 Als ik met negentien jaar had geweten ... *Roger Terry*

Ga op zoek naar de KGW-ring in deze uitgave en denk aan de zegeningen die je krijgt omdat je de geboden onderhoudt.

Vraag: 'Hoe worden wij door deze twee dingen gevoed?' Lees de laatste twee gedeelten van dit artikel voor. Getuig dat het evangelie van Jezus Christus ons geestelijk voedt.

'Vriendschapsarmbandjes',

p. K8: lees het verhaal voor. Laat de gezinsleden in een kring gaan staan en elkaars hand vasthouden. Zeg dat ze zodra er iemand in hun hand knijpt zachtjes in de hand van de persoon aan hun rechterkant moeten knijpen. Leg uit dat dit het verrichten van vriendelijke daden voorstelt. Nodig de gezinsleden

uit om altijd vriendelijk te zijn voor anderen.

'Vrienden en zendelingen',

p. K14: laat de kinderen vertellen over een keer dat ze in een andere wijk of gemeente naar het jeugdwerk zijn geweest. Hoe was dat? Wat kunnen ze doen om te zorgen dat anderen die in hun jeugdwerk op bezoek komen zich op hun gemak voelen? Maak naamplaatjes 'juniorzendeling' die de kinderen tijdens de gezinsavond kunnen dragen als geheugensteuntje dat ze altijd aardig moeten zijn.

22 Geschenken om uit het zendingsveld mee naar huis te nemen

DE KINDERVRIEND: VOOR KINDEREN

- K2 Luister naar de stem van een profeet: wees vergevingsgezinder *President Gordon B. Hinckley*
- K4 Participatieperiode: probeer het, probeer het, probeer het *Elizabeth Ricks*
- K6 Uit Het leven van president Spencer W. Kimball: Lezen in de Bijbel
- K8 Vriendschapsarmbandjes *Jennifer Rose*
- K11 Eerlijke Morgan *Vicki H. Budge*
- K12 Kleurplaat
- K13 Bijzondere getuige: Ik heb pas de gave van de Heilige Geest gekregen. Hoe kan ik de influisteringen van de Geest herkennen? *President Boyd K. Packer*
- K14 Van vriend tot vriend: Vrienden en zendelingen *Ouderling Gary J. Coleman*
- K16 Op Jezus lijken: KGW-ring in het kantoor van het schoolhoofd *Rebecca F.*

K11 Eerlijke Morgan

OP DE OMSLAG

Voor: foto Welden C. Andersen
Achter: foto Craig Dimond

OMSLAG VAN DE KINDERVRIEND

Foto John Luke

ONDERWERPEN IN DEZE UITGAVE

K=De Kindervriend	Onderwijs, 1
Boek van Mormon, 45, 46	Tempels, 2
Dienstbaarheid, 2	Verdriet, 2
Doop, 36, 46	Vergeving, K2, K8
Eerlijkheid, K11	Verrijking van het persoonlijk en huiselijk leven, 26
Eeuwig leven, 41	Vertrouwen, 32
Financiën, 26	Verzoening, K2
Gaven van de Geest, 22	Voorbereiding op een zending, 9, 10, 22, 36, 38
Gehoorzaamheid, 32, K4	Vriendelijkheid, 2, K8, K14
Gezinsavond, 1	Vriendschap, 36, K8
Heilige Geest, 22, 25, K13	Werk, 10, 22
Huisbezoek, 25	Wonderen, 2, 38, 41
Huisonderwijs, 8	Zelfredzaamheid, 10
Huwelijk, 32	Zendingscollega's, 36, 38, 44
Jeugdwerk, K4	Zendingswerk, 16, 44, 45, 46, 47, K14, K16
Jezus Christus, 2, 41	Zustershulpvereniging, 26
Kennis, 22	
Keuzevrijheid, 32, K4	
Liefde, 22	
Medeleven, 2, 41	

WALTER RANE, DE BARMHARTIGE SAMARITAAN, MET DANK AAN HET MUSEUM VOOR KERKGESCHIEDENIS EN KUNST. FOTO BUSATH PHOTOGRAPHY

De gave van medeleven

PRESIDENT THOMAS S. MONSON

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Enkele jaren geleden presideerde ik een regionale conferentie in Oklahoma City. Terwijl ik genoot van de fijne geest die er tijdens de conferentie heerste, en van de fantastische gastvrijheid van de mensen, bedacht ik hoe de geest van medeleven en hulpvaardigheid in die samenleving op de proef was gesteld op 19 april 1995. Die dag vernietigde de bom van een terrorist het federale Alfred P. Murrah-gebouw in het centrum van Oklahoma City, waarbij 168 mensen het leven lieten en talloze anderen gewond raakten.

Na de conferentie reed men mij naar de ingang van een prachtig, symbolisch gedenkteken op de plek waar eens het Murrah-gebouw heeft gestaan. Het was een grijze, regenachtige dag, wat alleen nog maar de pijn en het verdriet ooit geleden op deze plek onderstreepte. Het gedenkteken omvat een spiegelvijver van 122 meter. Aan één kant van de vijver staan 168 lege stoelen van glas en graniet, één voor elk dodelijk slachtoffer. Voor zover men heeft kunnen nagaan, zijn ze geplaatst waar de lichamen van de gevallen zijn gevonden.

Aan de overzijde van de vijver staat op een heuveltje een grote Amerikaanse iep — de

enige boom in de buurt die de vernietiging heeft overleefd. In de volksmond heet hij heel gepast 'de overlevendenboom'. Hij eert op plechtige wijze hen die de verschrikkelijke explosie hebben overleefd.

Mijn gastheer vestigde mijn aandacht op de inscriptie boven de ingang van het gedenkteken:

*Wij komen hier om de dodelijke
slachtoffers, de overlevenden en
hen die voor altijd veranderd zijn
te gedenken.*

*Mogen allen die hier weggaan, beseffen
wat de gevolgen van geweld zijn.*

*Moge dit gedenkteken troost, kracht,
gemoedrust, hoop en sereniteit bieden.*

Met tranen in zijn ogen en met overslaande stem zei mijn gastheer: 'Deze gemeenschap, en alle kerken en burgers die er deel van uitmaken, zijn hierin samengesmolten. In onze rouw zijn we sterk geworden. In onze geest zijn we eensgezind geworden.'

Wij kwamen tot de conclusie dat we het gebeurde het beste konden omschrijven met het woord *medeleven*. Ik moest denken aan de musical *Camelot*, van Alan Jay Lerner, naar de roman van T.H. White. Koning Arthur beschrijft daarin zijn droom van een betere wereld met ideale onderlinge verstandhoudingen en zegt,

'Doch een Samaritaan (...) werd met ontferming bewogen, (...) verbond zijn wonden, (...) bracht hem naar een herberg en verzorgde hem.' Jezus zou tegen ons zeggen, zoals Hij toen al zei: 'Ga heen, doe gij evenzo.'

denkend aan de reden voor de ronde tafel: 'Geweld is geen kracht en medeleven is geen zwakheid.'

Er schuilt kracht in medeleven

In de Bijbel vinden we in het Oude Testament een ontroerend verhaal dat dit illustreert. Jozef was de lievelingszoon van zijn vader, Jakob, wat gevoelens van verbittering en jaloezie teweegbracht bij zijn broers. Daaruit volgde een samenzwering om Jozef te doden. Jozef kwam uiteindelijk in een diepe put terecht, zonder voedsel en drinken. Jozef werd voor een passerende karavaan kooplieden uit de put gehaald en voor twintig zilverstukken verkocht. Uiteindelijk kwam hij in Egypte in het huishouden van Potifar terecht. Daar ging het de jongeman voor de wind, want 'de Here was met Jozef'.¹

Na jaren van overvloed in Egypte kwamen jaren van hongersnood. In die periode gingen de broers van Jozef naar Egypte om graan te kopen en deze begunstigde man, hun eigen broer, was hen tot zegen. Jozef had zijn broers hardvochtig kunnen behandelen wegens de harteloze, wrede manier waarop ze hem hadden behandeld. Hij was echter vriendelijk en genadig en kreeg met deze woorden en daden hun gunst en steun:

'Weest nu niet verdrietig en ziet er niet zo ontsteld uit, omdat gij mij hierheen verkocht hebt, want om u in het leven te behouden heeft God mij voor u uit gezonden. (...)

'Daarom heeft God mij voor u uit gezonden om u een voortbestaan te verzekeren op aarde, en om voor u een groot aantal geredden in het leven te behouden.'²

Jozef was een voorbeeld van de heerlijke deugd van barmhartigheid.

In het midden des tijds, toen Jezus de stoffige paden van het Heilige Land bewandelde, sprak Hij vaak in gelijkenissen.

Een daarvan luidt: 'Een zeker mens daalde af van Jeruzalem naar Jericho en viel in de handen van rovers,

die hem niet alleen uitschudden, maar ook slagen gaven en weggingen, terwijl zij hem halfdood lieten liggen.

'Bij geval daalde een priester af langs die weg; en deze zag hem, doch ging aan de overzijde voorbij.

'Evenzo ging ook een Leviet langs die plaats, en hij zag hem en ging aan de overzijde voorbij.

'Doch een Samaritaan, die op reis was, kwam in zijn nabijheid, en toen hij hem zag, werd hij met ontferming bewogen.

'En hij ging naar hem toe, verbond zijn wonden, goot er olie en wijn op; en hij zette hem op zijn eigen rijdier, bracht hem naar een herberg en verzorgde hem.

'En de volgende dag stelde hij de waard twee schellingen ter hand en zeide: Verzorg hem en mocht gij meer kosten hebben, dan zal ik ze u vergoeden, op mijn terugreis.'

De Heiland zou heel goed tegen ons kunnen zeggen: 'Wie van deze drie, dunkt u, dat de naaste geweest is van de man, die in handen der rovers was gevallen?'

Ongetwijfeld zou ons antwoord zijn: 'Die hem barmhartigheid bewezen heeft.'

En dan zou Jezus tegen ons zeggen, zoals Hij toen al zei: 'Ga heen, doe gij evenzo.'³

Jezus gaf ons heel veel voorbeelden van medeleven, barmhartigheid en zorg voor anderen. De kreupele man bij het bad van Betesda; de vrouw die op overspel betrapt was; de vrouw bij de bron van Jakob; de dochter van Jairo; Lazarus, broer van Maria en Marta — ieder stelde een slachtoffer langs de weg naar Jericho voor. Ieder had hulp nodig.

Jezus zei tegen de kreupele in Betesda: 'Sta op, neem uw matras op en wandel.'⁴ De zondige vrouw gaf Hij de raad: 'Ga heen, zondig van nu af niet meer!'⁵ De vrouw die water kwam halen verschaftte Hij een bron van water dat 'springt ten eeuwigen leven'.⁶ De overleden dochter van Jairo kreeg het gebod: 'Meisje, Ik zeg u, sta op!'⁷ Tegen Lazarus in het graf werd gezegd: 'Kom naar buiten!'⁸

De Heiland heeft altijd al zijn oneindige barmhartigheid getoond.

***Jozef had zijn broers
hardvochtig kunnen
behandelen wegens
de harteloze, wrede
manier waarop
ze hem hadden
behandeld. Hij was
echter vriendelijk
en mild voor hen.***

Op het westelijk halffrond verscheen Jezus aan een menigte en zei:

'Hebt gij ook mensen onder u die ziek zijn? Brengt hen hierheen. Hebt gij ook mensen onder u die lam zijn, of blind of kreupel of verminkt of melaats, of die verschrompeld zijn, of die doof zijn, of die op enigerlei wijze lijdende zijn? Brengt hen hierheen en Ik zal hen genezen, want Ik heb medelijden met u; mijn binnenste is vol barmhartigheid. (...)

'(...) en Hij genas hen, ja, ieder van hen.'⁹

Onze weg naar Jericho

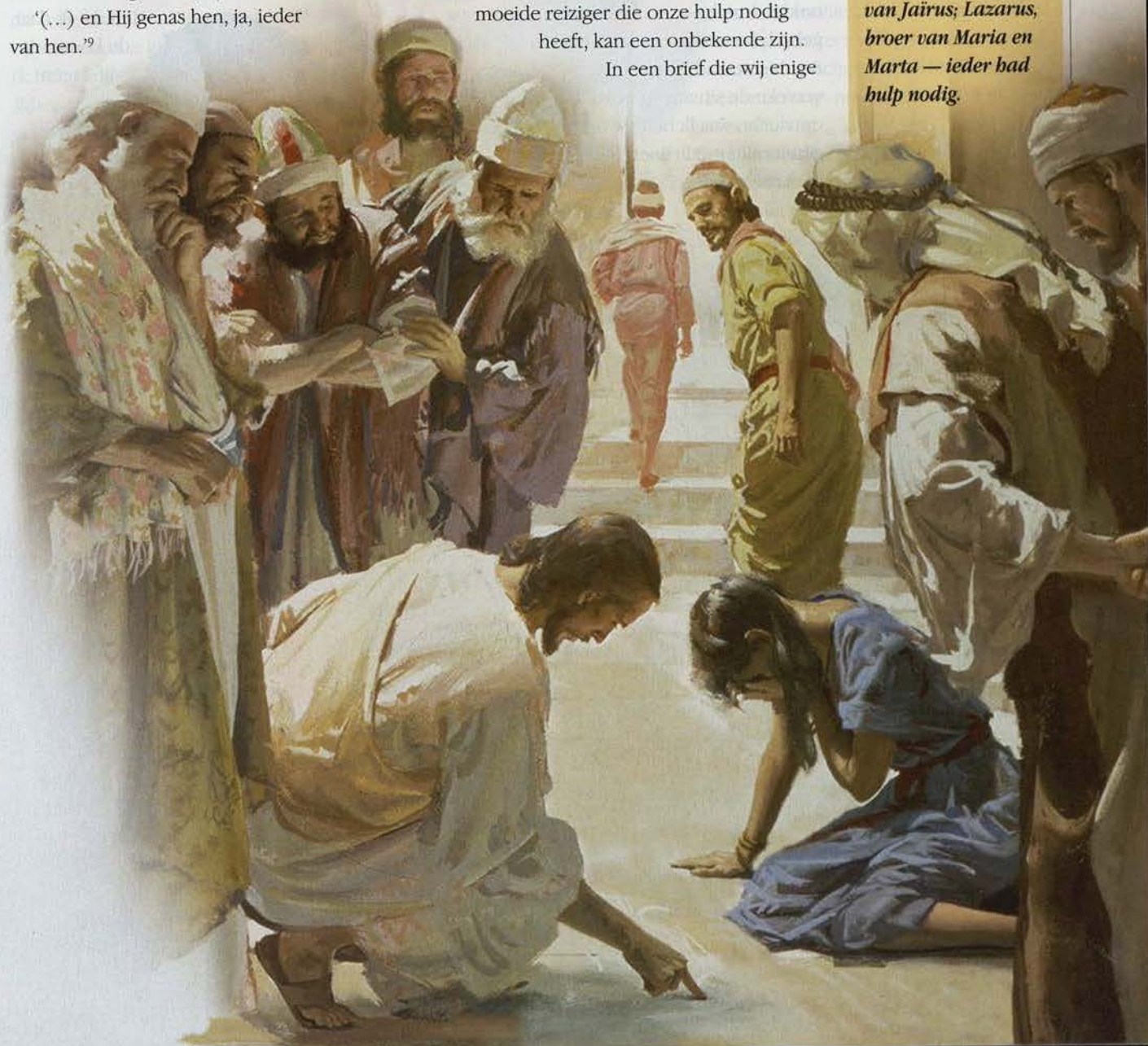
U zou heel goed kunnen vragen: deze verhalen gaan over de Verlosser van de wereld. Kan ik zelf, op mijn eigen weg naar Jericho, ook zoiets heerlijk meemaken?

Ik beantwoord die vraag met de woorden van de Meester: 'Komt en gij zult het zien.'¹⁰

Wij kunnen nooit weten wanneer de kans om een helpende hand te bieden zich voordoet. De weg naar Jericho die een ieder van ons bewandelt, heeft geen naam. En de vermoeide reiziger die onze hulp nodig heeft, kan een onbekende zijn.

In een brief die wij enige

Jezus gaf ons heel veel voorbeelden van medeleven en barmhartigheid. De kreuple man bij het bad van Betesda; de vrouw die op overspel betrapt was; de vrouw bij de bron van Jakob; de dochter van Jairus; Lazarus, broer van Maria en Marta — ieder had hulp nodig.

Ik zat er terneer-
geslagen bij. Uit
een ooghoek zag
ik een echtpaar naar
mijn tafeltje komen.
"Gaaf het, jongeman?"
vroeg de vrouw.'

tijd geleden aan de hoofdzetel van de kerk
ontvingen, betuigde de schrijver zijn oprechte
dank. De brief was anoniem, er stond geen
afzender op, maar hij was afgestempeld in
Portland, in de staat Oregon:

'Aan het kantoor van het Eerste Presidium,
'In de jaren dat ik zwervende was,
betoonde Salt Lake City mij eens christelijke
gastvrijheid.

'Ik maakte een busreis van de oostkust
naar Californië en stapte uit in Salt Lake City
omdat ik ziek was en beefde van een ernstig
gebrek aan slaap, omdat ik mijn medicijnen
niet bij me had. Toen ik halsoverkop een
vervelende situatie in Boston was
ontvlucht, was ik helemaal ver-
geten mijn medicijnen mee
te nemen.

'Ik zat terneergeslagen in het restaurant
van het hotel bij Temple Square. Uit een
ooghoek zag ik een echtpaar naar mijn tafel-
tje komen. 'Gaaf het, jongeman?' vroeg de
vrouw. Ik ging rechtop zitten, huilend en
een beetje overstuurd. Ik vertelde mijn ver-
haal en legde de situatie uit. Ze luisterden
aandachtig en geduldig naar mijn schijnbaar
verwarde verhaal en namen de situatie toen
in de hand. Ze spraken met de manager van

het restaurant en zei-
den dat ik daar
de komende
vijf dagen

kon eten wat ik wilde. In het naastgelegen hotel namen ze me mee naar de receptie en regelden voor vijf dagen een hotelkamer voor me. Toen reden ze me naar een kliniek en zorgden ervoor dat ik de medicijnen kreeg die ik zowel voor mijn fysieke als mijn mentale gezondheid echt nodig had.

'Terwijl ik herstelde en op krachten kwam, ging ik naar de dagelijkse orgelconcerten in de Tabernakel. De celestiale geluiden van dat instrument, van de zachtste tonen tot de volle kracht van het orgel, zijn de mooiste klanken die ik ken. Ik heb albums en bandjes van het Tabernakelorgel en het Tabernakelkoor gekocht en kan er altijd op vertrouwen dat ze mij troosten en schragen als ik terneergeslagen ben.

'Toen ik op de laatste dag in het hotel mijn sleutel inleverde alvorens mijn reis te vervolgen, lag er een boodschap van het echtpaar voor me klaar: "Betaal ons terug door een goede daad te doen als je iemand anders tegenkomt die hulp nodig heeft." Dat was al mijn gewoonte, maar ik besloot om nog beter op te letten of ik iemand tegenkwam die een helpende hand nodig had.

'Ik wens u veel geluk. Ik weet niet of dit inderdaad de "laatste dagen" zijn die in de Schriften genoemd worden, maar ik weet wel dat twee leden van uw kerk heiligen voor mij waren toen ik wanhopig en in nood was. Ik dacht dat u dat wel wilde weten.'

Wat een prachtig voorbeeld van medelevende zorgzaamheid.

Voor mensen in nood

In een particulier verpleeghuis was de barmhartigheid duidelijk zichtbaar. Het werd geleid door een dame die Edna Hewlett heette. Er was een wachtlijst met namen van patiënten die de rest van hun leven in haar lieve zorg wilden doorbrengen, want ze was net een engel. Ze waste en kapte het haar van elke patiënt.

Ze waste bejaarde lichamen en kleetde ze met schone, frisse kleren.

Over het algemeen begon ik mijn jaarlijkse bezoeken aan de weduwen van de wijk die ik eens presideerde in Edna's verpleeghuis. Ze heette me dan met een vrolijke glimlach welkom en bracht me naar de woonkamer waar een aantal patiënten zat.

Ik moest altijd beginnen met Jeannie Burt — de oudste: ze was 102 toen ze overleed. Ze kende mij en mijn familie al sinds mijn geboorte.

Op een keer vroeg Jeannie met haar zware Schotse accent: 'Tommy, ben je onlangs nog naar Edinburgh geweest?'

Ik antwoordde: 'Ja, daar ben ik nog niet zo lang geleden geweest.'

'Is het niet prachtig!' zei ze.

Jeannie sloot haar bejaarde ogen als uiting van stille eerbied. En toen zei ze heel ernstig: 'Ik heb mijn begrafenis al betaald — contant. Jij spreekt tijdens de uitvaartdienst en je moet "Crossing the Bar" van Tennyson voordragen. Laat het eens horen!'

Het leek wel of alle ogen op mij gericht waren, en dat was beslist ook zo. Ik haalde eens diep adem en begon:

*Een zonsondergang en een avondster,
En een duidelijke oproep voor mij!*

*En moge er geen geweeklaag zijn
Als ik uitvaar met het tij.¹¹*

Jeannie had een minzame, hemelse glimlach op haar gezicht toen ze zei: 'O, Tommy, dat was mooi. Maar oefen nog wat voor mijn begrafenis!' Dat deed ik.

Op een gegeven moment komt er tijdens onze zending in het sterfelijk leven de wrange glimlach, de pijn van ziekte, het verstrijken van de zomer, het naderen van de herfst, de koude van de winter en de belevens die we dood noemen, die alle mensen treft. Hij overvalt mensen op leeftijd die wankelen op hun benen. Hij ontbiedt hen die nog maar nauwelijks halverwege hun levensreis zijn. Vaak stilt hij zelfs het gelach van kleine kinderen.

***Ik prijs allen die
met liefdevolle zorg
en barmhartigheid de
bongerigen voeden,
de naakten kleden en
de daklozen onderdak
bieden. Hij die zelfs
de val van een mus
opmerkt, ziet het beslist
ook als wij ons dienst-
baar maken.***

Overall in de wereld vindt dagelijks het verdrietige tafereel plaats van mensen die rouwen om een dierbare zoon, dochter, broer, zus, moeder, vader, of een dierbare vriend.

Vanaf het wrede kruis klonken de woorden van afscheid die de Heiland tot zijn moeder sprak uiterst aangrijpend:

'Toen dan Jezus zijn moeder zag en de discipel, die Hij liefhad, bij haar staande, zeide Hij tot zijn moeder: Vrouw, zie, uw zoon.

'Daarna zeide Hij tot de discipel: Zie, uw moeder. En van dat uur af nam de discipel haar bij zich in huis.'¹²

Laten we niet vergeten dat de grafbloemen verwelken, de condoleanties van vrienden herinneringen worden en de uitgesproken woorden en gebeden in ons geheugen vervagen. Zij die vaak treuren, voelen zich vaak eenzaam. Ze missen het gelach van kinderen, de drukte van tieners en de tedere, liefdevolle zorg van een overleden partner. De klok tikt luider, de tijd gaat langzamer en de vier wanden komen als gevangismuren op hen af.

Ik prijs allen die met liefdevolle zorg en barmhartigheid de hongerigen voeden, de naakten kleden en de daklozen onderdak bieden. Hij die zelfs de val van een mus opmerkt, ziet het beslist ook als wij ons dienstbaar maken.

Vredige toevluchtsoorden

Volgens het goddelijke plan van onze barmhartige Vader bieden heilige tempels zijn kinderen vrede die ons begrip te boven gaat.

Onder leiding van president Gordon B. Hinckley is het aantal nieuw gebouwde tempels en het aantal tempels in aanbouw onbegrijpelijk ver gestegen. De barmhartige zorg van onze hemelse Vader voor zijn kinderen hier op aarde en voor hen die het sterfelijk leven hebben verlaten, verdient onze dank.

Wij danken onze Heer en Heiland, Jezus Christus, voor zijn leven, zijn evangelie en zijn gezegende verzoening.

In gedachten ga ik terug naar Oklahoma City. Het is voor mij meer dan toeval dat er in die stad nu als een hemels baken een tempel van de Heer de weg wijst naar vreugde hier op aarde en eeuwige vreugde in het hiernamaals. Laten wij de woorden van de psalmist gedenken: 'Des avonds

vernacht het geweest, tegen de morgen is er gejuich.'¹³

De Meester zegt waarlijk tot ons: 'Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop. Indien iemand naar mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal bij hem binnenkomen.'¹⁴

Laten wij luisteren of wij zijn kloppen horen. Laten wij de deur naar ons hart opendoen opdat Hij, het levende voorbeeld van ware barmhartigheid, mag binnenkomen. ■

NOTEN

1. Genesis 39:2.	8. Johannes 11:43.
2. Genesis 45:5, 7.	9. 3 Nephi 17:7, 9.
3. Zie Lucas 10:30-37.	10. Johannes 1:40.
4. Johannes 5:8.	11. Regels 1-4.
5. Johannes 8:11.	12. Johannes 19:26-27.
6. Johannes 4:14.	13. Psalmen 30:5.
7. Marcus 5:41.	14. Openbaring 3:20.

VOOR DE HUISONDERWIJZERS

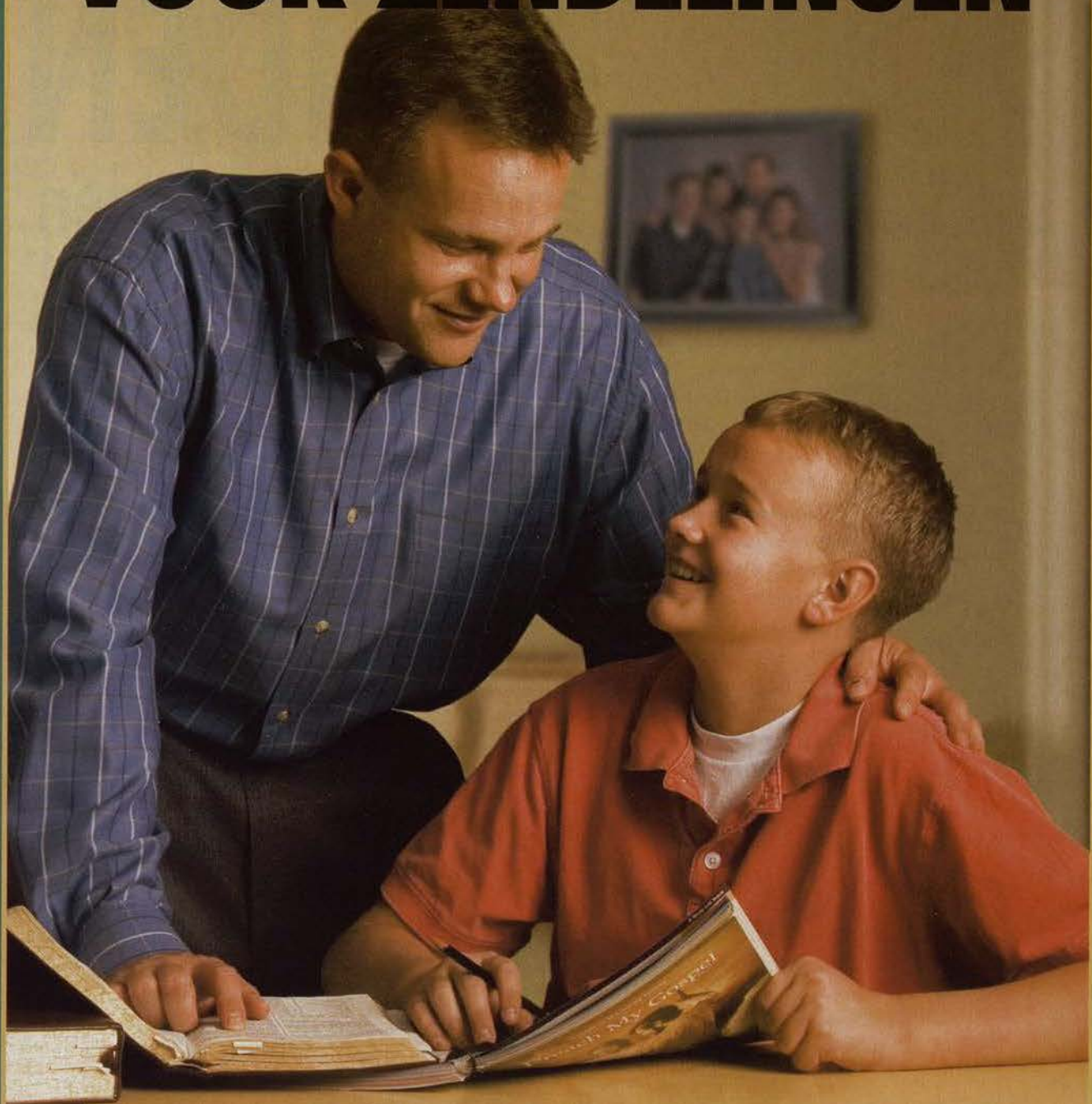
Nadat u dit artikel met een gebed in uw hart hebt bestudeerd, bespreekt u het zo dat iedereen aan de bespreking wil deelnemen. Enkele voorbeelden:

1. Maak voor elk gezinslid een papieren hart. Geef voorbeelden van barmhartigheid uit de boodschap van president Monson en nodig de gezinsleden uit om aan mensen in nood te denken en te bedenken hoe ze hun barmhartigheid kunnen betonen. Laat ze hun ideeën op hun papieren hart schrijven.

2. Geef nog enkele voorbeelden van barmhartigheid en medeleven uit het artikel. Laat de gezinsleden nadenken over de volgende vragen: wie is mijn naaste? Wie kan ik nu al bedenken die gebaat zou zijn bij mijn medeleven of barmhartigheid? Wat kan ik doen om die persoon te helpen? Wanneer begin ik? Lees tot besluit de twee laatste alinea's van het artikel en spoor de gezinsleden aan om manieren te bedenken waarop ze hun plannen om anderen barmhartigheid te betonen in daden kunnen omzetten.

3. Vertel enkele verhalen uit het artikel en vraag wat het gemeenschappelijke thema is. Laat een plaat van de Heiland zien en getuig van wat Hij met zijn barmhartigheid voor u tot stand heeft gebracht. Spoor de gezinsleden aan om ernaar te streven het voorbeeld van de Heiland te volgen en anderen barmhartigheid te betonen.

OPLEIDINGSCENTRUM VOOR ZENDELINGEN

NU IS DE TIJD VAN VOORBEREIDING. BEGIN THUIS.
(Zie LV 38:40.)

Hoe je je kunt VOORBEREIDEN om een goede zendeling te worden

Wijd je al jong toe aan het idee dat je op zending gaat. Stel je tot doel een dienstknecht of dienstmaagd van de Heer te worden.

Namens de kerkelijke tijdschriften vroegen we ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen hoe jonge mensen zich kunnen voorbereiden op een voltijdzending en welke zegeningen ze door zendingswerk krijgen.

Waarom vraagt de kerk iedere jongeman die daarvoor in aanmerking komt om op zending te gaan?

De grootste opdracht die de Heer zijn volk ooit heeft gegeven, was om het evangelie te verkondigen aan de kinderen van onze hemelse Vader. Zendingen halen mensen uit de duisternis van de wereld en leiden hen naar de veiligheid en het licht van het evangelie van Jezus Christus. Iemand vinden, onderwijzen, dopen en bevestigen die nooit veel aandacht heeft geschonken aan God of Christus en zijn grote zoenoffer is een van de grootste diensten die een priesterschapsdrager kan verrichten.

Wij weten wat het doel van het leven is. De rest van de wereld weet dat niet. Op

de schouders van iedere jonge man

rust de plicht om zich voor te bereiden op het verkondigen van die boodschap aan de wereld. Het is opwindend werk.

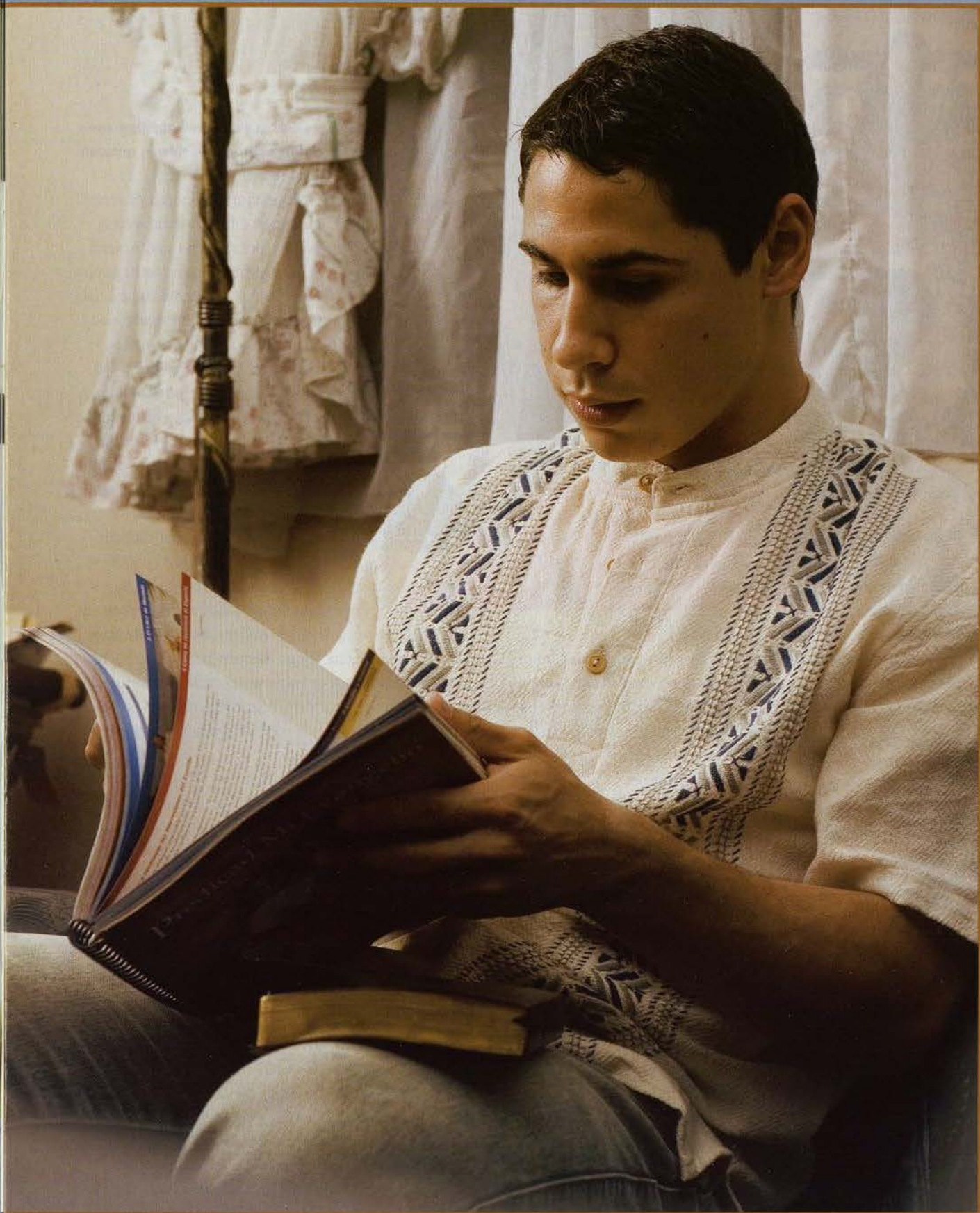
En jonge vrouwen? Wat is hun plicht?

Het is volkomen gepast voor een jonge vrouw om een voltijdzending te vervullen, als dat is wat ze wil, en als ze ervoor in aanmerking komt. Omdat jonge mannen het priesterschap dragen, hebben zij de plicht om de boodschap van de herstelling aan de wereld te brengen. Jonge vrouwen zijn uitgenodigd om deel te nemen aan het zendingswerk als dit gepast is in hun omstandigheden. Als zij zicht hebben op een huwelijk, is dat een hogere roeping. Maar jonge vrouwen die wél op zending kunnen, zijn vaak geweldige zendinges. Ze kunnen goed onderwijzen, hebben meegevoel en kunnen vooral goed met vrouwen omgaan. Ik denk niet dat er ergens een zendingsgebied is waar de zendingspresident er niet heel erg blij mee zou zijn als hij meer zendingzusters kreeg.

Hoe kunnen jonge mannen en vrouwen zich het beste voorbereiden op een zending?

Het draait allemaal om hun houding. Jonge mensen moeten zich al jong toewijden aan het idee dat ze op zending gaan. Op die manier kunnen de verleidingen van de wereld in latere jaren minder vat krijgen op hun gevoelens en gedachten. Ze weerstaan die verleidingen omdat ze als doel hebben om een dienstknecht of dienstmaagd

Zendingen moeten zelfredzaam zijn. Jonge mensen moeten leren om voor zichzelf te zorgen en niet zo afhankelijk te zijn van hun moeder of vader.

Wat kunnen toekomstige zendingen nog meer doen om zich voor te bereiden?

Zendingen moeten de leer begrijpen en ze moeten weten hoe ze die moeten overbrengen. Je kunt uit een lege emmer geen water gieten. Als zendingen het evangelie kennen en weten hoe ze erin moeten onderwijzen, willen ze niets anders doen. Ze weten dat ze iedereen overal, altijd en onder alle omstandigheden kunnen onderwijzen in hun eigen woorden en met de kracht van de Geest. Ze hebben zelfvertrouwen en innerlijke kracht. Er schuilt grote kracht in zo'n voorbereiding.

Om die reden moedig ik elke jonge man en vrouw aan om *Predik mijn evangelie* te

van de Heer te worden. Het helpt als ze deel uitmaken van een gezin dat gewend is om over het evangelie te praten met andere mensen. Ook in een gezin waar ouders en kinderen samen over het evangelie praten, ontstaat een zendingsgeest.

Ik zeg altijd tegen nieuwe zendingen dat de anderhalf of twee jaar dat ze op zending zijn niet van hen zijn. Die tijd behoort de Heer toe. Zij wijden in die periode hun capaciteiten en talenten voltijs aan de opbouw van zijn koninkrijk. Als zendingen er zo over denken, vinden ze het niet zo moeilijk om zich aan de zendingsregels te houden. Zij verzetten zich niet tegen de instructies van de zendingspresident, de richtlijnen in *Predik mijn evangelie* en de instructies van algemene autoriteiten. Zij houden zich er juist aan omdat ze geen minuut van de tijd van de Heer willen verspillen.

bestuderen. Jonge mensen hebben de plicht om zichzelf te verlichten, om zelf de leringen van de herstelling te gaan begrijpen. Die voorbereiding is voor een meisje net zo belangrijk als voor een jongen. Of de jonge vrouw nu trouwt of op voltijdzending gaat, ze moet leren hoe ze het evangelie moet toepassen.

Jongeren zouden zich op de hoogte moeten stellen van de aard van het zendingswerk. Het zou nuttig zijn als ze de zendingen konden helpen en zo een indruk kregen van wat die eigenlijk doen.

Ik beveel de jongeren ook aan om de richtlijnen in *Voor de kracht van de jeugd* te bestuderen en te volgen. Zendingen moeten zedelijk rein en geestelijk voorbereid zijn. Als ze naar de beginselen in *Voor de kracht van de jeugd* leven, worden ze geestelijk voorbereid om geweldige zendingen te worden.

En hoe staat het met de fysieke, financiële en emotionele voorbereiding?

Zendingen moeten zelfredzaam zijn. Jonge mensen moeten leren om voor zichzelf

te zorgen en niet zo afhankelijk te zijn van hun moeder of vader.

Ze moeten voldoen aan de fysieke eisen die het zendingswerk aan ze stelt. Jonge mensen moeten hun gewicht onder controle houden en zorgen dat ze fit zijn. Het dagelijkse schema van een zending omvat een half uur lichamelijke oefening. Een goede lichamelijke conditie vergroot de mentale vermogens.

Aanstaande zendingen moeten leren werken. Ze zouden een (deeltijd)baantje moeten hebben en geld sparen voor hun zending. Elke zendingspresident zou het met me eens zijn dat een zending die heeft gewerkt en gespaard voor zijn of haar zending een betere voorbereiding heeft gehad. Werken en sparen voor een zending maakt hen enthousiast en geeft een jonge man of vrouw een goede werkhethiek. Want wat zendingswerk verder ook nog is, het is in elk geval wérk!

Werken voor een zending en verantwoordelijk zijn voor hun eigen leven geeft jonge mannen en vrouwen bovendien een betere emotionele balans. Ze weten zelf dat ze kunnen slagen, waar ze ook heen gaan en wat de omstandigheden ook zijn. Ze weten dat ze alles aankunnen in een

wereld die steeds minder geïnteresseerd is in de zaken van God. Wij hebben zendingen nodig met een dergelijk zelfvertrouwen.

En hoe zit het met het leren van een vreemde taal?

De meeste scholen voor voortgezet onderwijs eisen van de leerlingen dat zij een vreemde taal leren. En dat is iets waar de leerlingen hard aan moeten werken. Nou kan het voorkomen dat ze Spaans leren en dan naar Taiwan gestuurd worden, maar dat hindert niet. Het gaat om de discipline die voortkomt uit leren hoe je het moet leren. Als ze eenmaal een vreemde taal geleerd hebben, zullen ze het makkelijker vinden om de taal te leren van het zendingsgebied waarheen ze geroepen worden.

Hoe wordt er bepaald waar ze heengaan?

Allereerst nodigt de bisschop of de gemeentepresident de jonge man of vrouw uit. Hij doet een aanbeveling. Vervolgens heeft de ring- of zendingspresident een gesprek met de persoon. De meeste zendingsaanbevelingen worden digitaal naar de hoofdzetel van de kerk gestuurd. Die aanbeveling gaat vergezeld van een foto. Als de aanbeveling hier aankomt, kijkt een lid van het Quorum der Twaalf Apostelen naar de foto en evalueert

En als je geen voltijdzending kunt vervullen?

Jonge mannen en vrouwen met ernstige mentale, emotionele of lichamelijke beperkingen hoeven geen voltijdzending te vervullen. En ze moeten zich daar niet schuldig over voelen. Ze zijn net zo belangrijk voor de kerk als wanneer ze wel een voltijdzending konden vervullen.

Maar zelfs al gaan ze niet op voltijdzending, ze kunnen altijd gelegenheden te baat nemen om mensen te vinden die lid willen worden van de kerk. Ze kunnen een zendingsactief lid zijn op school, op werk en waar ze wonen. Ze moeten gewoon doorgaan met hun leven en een heerlijk, volledig leven leiden en tegelijk het koninkrijk helpen opbouwen waar zij wonen. Niet alle huidige apostelen konden in hun jeugd een zending vervullen. Sommige konden dat niet vanwege de toenmalige

dienstplicht waardoor jonge mannen niet op zending mochten, maar in militaire dienst moesten. Maar ze hebben allemaal zendingswerk gedaan. Ze hebben allemaal mensen tot de kerk gebracht.

Priesterschapsleiders worden aangemoedigd om elke getrouwe, rechtschapen jonge man en vrouw te helpen om zich dienstbaar te maken. Ze kunnen de bisschop bijvoorbeeld helpen als wijkzending. Ze kunnen in een voorraadhuys voor bisschoppen werken. Of als ze dicht bij een tempel wonen, zijn er veel manieren waarop ze zich daar dienstbaar kunnen maken. Priesterschapsleiders hoeven alleen maar de nodige manieren te bedenken en die ideeën uit te voeren.

Ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen.

aan de hand van wat de plaatselijke priesterschapsleiders hebben geschreven zorgvuldig de houding van de kandidaat-zending, zijn of haar cijfers en eventuele bereidheid om een taal te leren. Die apostel neemt bovendien de behoeften van alle 344 zendingsgebieden over de hele wereld in aanmerking en krijgt vervolgens een geestelijke ingeving waar de zendingen naartoe moet. Dit alles gebeurt op aanwijzing van de president van de kerk, en de oproep komt van hem.

Waarom worden sommigen in hun eigen land op zending geroepen?

Ik wil jullie verzekeren dat zendingsoproepen door openbaring komen. Zendingen werken in het gebied waar de Heer ze wil hebben. We hebben in elk zendingsgebied goede, capabele zendingen nodig. Neem bijvoorbeeld een

jonge man uit Virginia in de Verenigde Staten, iemand die het op school erg goed doet. Hij maakt de brief met zijn zendingsoproep open en is geschokt als hij leest dat hij naar Salt Lake City wordt gestuurd. Maar als hij daar

een tijdje is, weet hij precies waarom de Heer hem geroepen heeft om daar te werken.

Wat zou u zeggen tegen jonge mensen die om wat voor reden dan ook menen dat zij het niet in zich hebben om een zending te vervullen?

In 2002 hebben we de lat voor zendingswerk hoger gelegd. Dat houdt in dat jonge mensen al vroeg de vereisten voor een zending moeten begrijpen en ernaar moeten leven. Ze moeten het kwaad van de wereld vermijden. Vanzelfsprekend is bekering mogelijk en is het een grote zegen. Maar wie struikelt, moet zich oprecht en volledig bekeren, en dat kan tijd kosten. Er kan zelfs toestemming van het Eerste Presidium nodig zijn om op zending te gaan. Dat we de lat hoger hebben gelegd, sluit echter niemand uit. Er is gewoon een grondiger — en soms uiterst zware — bekering voor nodig! Ik smee de jongeren om zich niet

met zonde in te laten! Doe jezelf dat niet aan. Blijf gewoon waardig om op zending te gaan.

Nou kunnen er jonge mensen zijn die zichzelf ondanks de mening van hun bisschop of gemeentepresident toch niet waardig of in staat voelen om op zending te gaan. Maar het zit zo: priesterschapsleiders hebben het recht tot goedkeuring. Als priesterschapsleiders aangeven dat iemand waardig is en hij of zij wordt geroepen, dan zou hij of zij geloof in die roeping moeten hebben en de Heer dienen in het volledige vertrouwen dat hij of zij dat waardig en ertoe in staat is.

Maar hoe krijgt een zending de geestelijke kracht die hij of zij nodig heeft om succes te hebben?

Als een zending pas op zending is, heeft hij meestal een gebrek aan zelfvertrouwen. Dus geven we hem een

goede collega, en die leert hem hoe het zendingswerk gaat. Na enkele maanden is hij vervuld van de Geest. En vervuld van de vreugde die men krijgt door zielen tot Christus te brengen. Zij begrijpen dat ze hun hemelse Vader en de Heiland helpen in het grote werk van de verlossing. Als ze dat eenmaal beseffen, zijn ze vol vuur.

Die gedrevenheid komt door hun gehoorzaamheid, toewijding, harde werken en enthousiasme. Als ze niet gehoorzaam zijn, als ze niet hard werken en dagelijks hun uiterste best

doen, hebben ze niet zoveel invloed op andere mensen als zij die de geest van het evangelie wél uitstralen.

Ik vraag nieuwe leden vaak wanneer ze voor het eerst wisten dat de kerk waar was. Ik hoor ze nogal eens antwoorden: 'Ik kwam erachter dat de kerk waar was toen ik onderricht kreeg van de zendingen en ik de kracht van hun geloof voelde en de uitstraling van hun gezicht zag.' Als je niet actief en ijverig met het werk bezig bent, bekrachtigt de Geest je zendingswerk niet.

Wat voor zegeningen krijgen mensen die een zending vervullen?

Toegewijde zendingen die hun uiterste best doen, leren lessen die net zo belangrijk zijn als wat zij aan de universiteit kunnen leren, en misschien nog wel belangrijker. Ik zal een voorbeeld geven. Zendingen leren hoe zij met mensen moeten omgaan, hoe zij met ze moeten

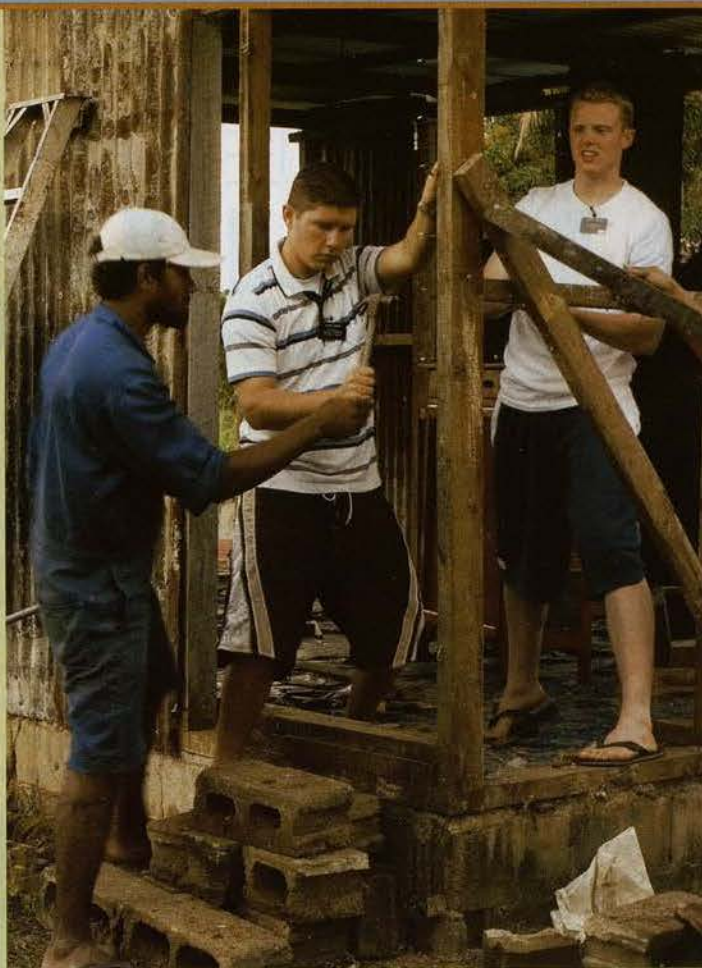

praten, en hoe zij ze moeten helpen. Of ze nu arts, advocaat, zakenman of iets anders worden, contactuele eigenschappen kunnen het verschil uitmaken tussen succes hebben in je carrière of niet.

Een tweede grote zegen is dat zendelingen leerstellig verankerd worden in de realiteit van de verzoening. Ze krijgen een liefde voor en toewijding aan de Heer Jezus Christus die hen en hun toekomstige gezin in dit leven en de eeuwigheid absoluut tot zegen zal zijn. De belangrijkste dingen die wij kunnen leren, leren we als wij iemand anders lesgeven. En dat is wat zendelingen doen. Zij maken zich de leer eigen; zij nemen de realiteit van de verzoening in zich op. En dat zal hen in al hun toekomstige kerktaken tot zegen zijn.

Een andere grote zegen is dat zendelingen die gezinnen die in duisternis rondtasten de reddende hand toesteken en hen in het licht van het evangelie trekken, zien wat zij zelf niet willen meemaken. Door die ervaring wordt ze duidelijk naar welke waarden ze zelf willen leven, wat voor gezin ze willen, hoe ze hun kinderen willen onderrichten, en welke doelen ze moeten stellen om de zegeningen te ontvangen die hen in de tempel beloofd zijn. Een zending is de beste opleiding die er bestaat.

President Gordon B. Hinckley heeft al vaak gezegd dat zijn zending het fundament was voor een leven vol dienstbetoon. Hij schrijft de koers die hem ertoe bracht de kerk te leiden toe aan zijn zending. En ik denk dat we het wel eens zijn dat hij dat geweldig goed doet.

Toegewijde zendelingen leren hoe zij met mensen moeten omgaan, hoe zij met ze moeten praten, en hoe zij ze moeten helpen. Een zending is de beste opleiding die er bestaat.

We bevinden ons in een periode van de kerkgeschiedenis waarin jonge mannen en vrouwen uit landen over de hele wereld een zending moeten vervullen. Ze kunnen er niet van uitgaan dat er in de Verenigde Staten voldoende jonge mensen zijn om alles te doen wat de Heer nodig heeft. Hij wil dat jonge mensen uit alle landen waar de kerk gevestigd is zich voorbereiden om zielen tot Hem te brengen. Doen zij dat, dan zal Hij de hele aarde zegenen en ontvangen zij bovendien voor zichzelf en hun familie zegeningen, zowel nu als voor altijd. ■

EEN DAG UIT HET LEVEN VAN EEN ZENDELING

Kom en kijk eens mee naar de hoogte- en dieptepunten in het leven van een zending.

ADAM C. OLSON
Kerkelijke tijdschriften

Hé, word wakker', zegt iemand en geeft je een duwtje. Slaperig kijk je naar de wekker naast je bed. Is het half zeven 's ochtends? Wat is er aan de hand? Wacht eens, dat is niet jouw wekker. En dit is niet jouw bed. Waar ben je?

'Hé,' zegt de stem, 'jij wilde zo graag met ons mee. Het is tijd om aan de dag te beginnen.'

Je kijkt op naar de zending die naast je bed staat en eindelijk herinner je je wat er aan de hand is. De *Liabona* bood je de kans om een dag lang met een koppel zendelingen mee te gaan en je greep maar al te graag de kans aan om te kijken hoe het leven van een zending er uitziet.

Je wist alleen niet dat het zo vroeg zou beginnen.

'Hallo, ik ben ouderling Jesse Ward uit Utah', zegt de lange zending terwijl je rechtop gaat zitten. 'Welkom in Spanje. Dit is mijn collega, ouderling Pierrick Triplet.'

Ouderling Triplet komt uit Frankrijk en is zowel Spaans als Engels aan het leren. Ondanks de moeilijkheid van het leren van twee talen tegelijk, is ouderling Triplet dankbaar dat hij op zending is.

'Ik ben een bekeerling', zegt hij. 'Mijn leven heeft een grote verandering ondergaan en ik wil dat anderen die ook ondergaan. Het is hard werken

op zending, maar het is beslist de moeite waard als je ziet dat iemand zijn of haar leven verandert.'

Nu hebben ze je aandacht. Je had altijd wel gehoord dat een zending je de beste twee jaar van je leven kan opleveren. Vandaag krijg je de kans om erachter te komen waarom.

6.41 uur

6.41 uur. Na een gebed doen de zendelingen wat lichamelijk oefeningen. Push-ups, sit-ups en zelfs een beetje gewichtheffen zijn de gebruikelijke oefeningen voor ouderling Ward. Na een douche en een scheerbeurt volgt het ontbijt. Koude ontbijtgranen zijn favoriet.

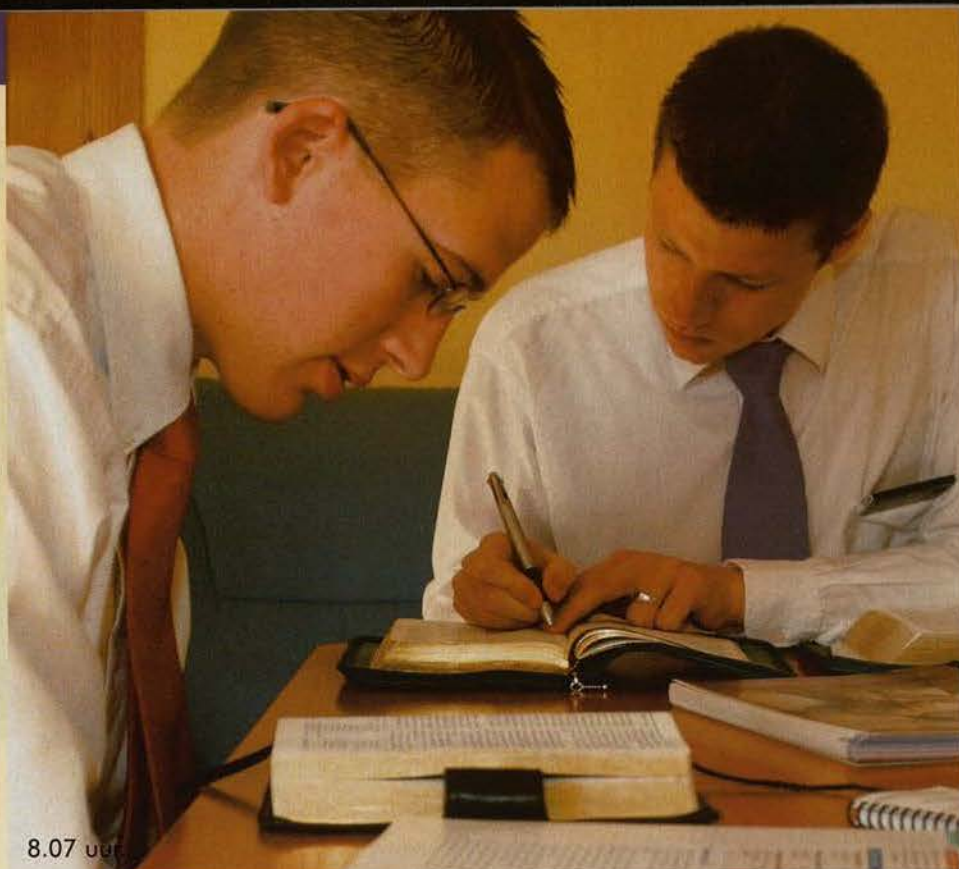
8.07 uur. Zendingen besteden veel tijd aan studie, zowel individueel als gezamenlijk, om het woord te verkrijgen voordat zij het verkondigen (zie IV 11:21). Na taalstudie en individuele schriftstudie is er tijd voor gezamenlijke studie met behulp van *Predik mijn evangelie*.

9.55 uur. Zendingen besteden veel tijd aan planning — aan het begin van de dag, gedurende de dag en aan het eind van de dag. Ze hebben het niet alleen over wat ze gaan doen, maar ook over wat elke onderzoeker nodig heeft.

Vandaag hebben de zendingen het over een man uit Frankrijk, een onderzoeker die ze willen uitnodigen om zich te laten dopen.

‘Hij maakt zich zorgen’, zegt ouderling Triplet. ‘Hij heeft het gevoel dat hij het niet waardig is.’

‘Laten we het over bekering hebben en dat God zich onze zonden dan niet

8.07 uur

meer gedenkt’, stelt ouderling Ward voor, waarna de beide collega’s daar over nadenken. ‘Waarom onderwijs je hem dat niet in het Frans, om er zeker van te zijn dat hij het begrijpt?’

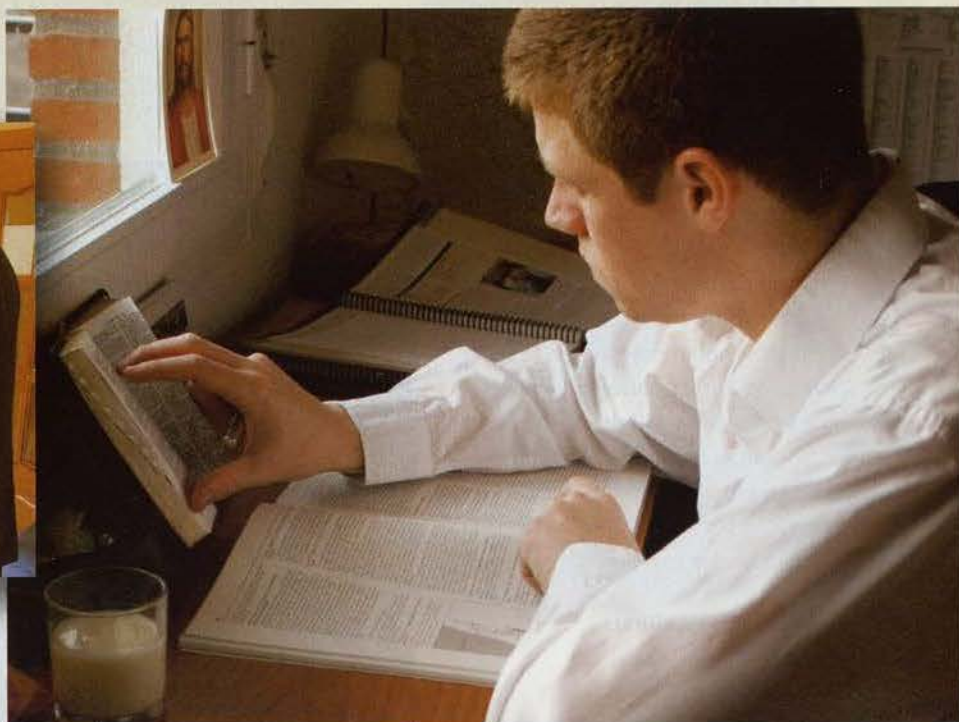
Het laatste dat de zendingen doen voordat ze vertrekken is bidden — alweer. Dit is een van de vele gebeden die zij die dag zullen uitspreken.

Zendingswerk vereist veel hemelse hulp. Dan gaan ze de deur uit en haasten ze zich naar de bushalte.

11.09 uur. Zendingen praten overal en altijd met iedereen over het evangelie, want ze weten nooit wanneer ze iemand tegenkomen die interesse zou kunnen tonen.

9.55 uur.

11.09 uur.

Wachtend op de bus praten de zendelingen met een jongeman en ze geven hem een brochure met hun telefoonnummer erop.

11.21 uur. Na een busrit van tien minuten en een korte wandeling arriveren de zendelingen bij de kerk, die in een gehuurd gebouw gevestigd is. Hun onderzoeker arriveert tegelijk met hen. De bijeenkomst begint goed, maar de zorgen van de onderzoeker laten de les van drie kwartier uitlopen naar meer dan een uur.

'Dat was de frustrerendste les die ik ooit heb meegemaakt', zegt ouderling Triplet naderhand. 'De kerk bevalt hem. Hij denkt dat de kerk waar is. Hij wil tiende betalen. Maar hij gelooft niet dat hij zich opnieuw moet laten dopen. Hij was een beetje geneigd tot twisten.'

'Het is een fijne man', zegt ouderling Ward en schudt zijn hoofd. 'Misschien is hij er de volgende keer aan toe om het over de doop te hebben.'

14.06 uur. De zendelingen nemen een andere bus, dit keer naar El Casco, het oude deel van Toledo.

Ze lopen even de zaak binnen van een andere onderzoeker die ze willen uitnodigen naar een activiteit die 's avonds plaatsvindt.

'Je kunt hier makkelijk verdwalen als je niet oplet', zegt ouderling Ward over het labirint aan nauwe steegjes met gebouwen die over de voetgangers heen lijken te leunen.

14.24 uur. Terwijl ze door de nauwe steegjes laveren, houden de zendelingen even stil om een vrouw hulp aan te bieden met het dragen van haar zware boodschappen. Ze leggen kort uit wie ze zijn en wat ze doen, maar de vrouw is niet geïnteresseerd.

11.21 uur.

14.47 uur. Het is tijd voor de siësta in Spanje. Daarom nemen de zendelingen een bus terug naar hun appartement, *piso*, om de lunch te gebruiken. Ouderling Ward legt uit: 'Alles gaat tussen twee en vier uur 's middags dicht. Sommige mensen worden boos als je dan aanklopt.'

'Dit is *chorizo*, een soort worst', zegt ouderling Triplet, wijzend op een onderdeel van de lunch. 'Dat eten ze hier veel. We eten vaak pasta met *chorizo* omdat het goedkoop is en makkelijk klaar te maken.'

'Een zending is een prima voorbereiding op het huwelijk', lacht ouderling Ward terwijl hij zijn limonade aanmaakt. 'Je moet leren om met

14.06 uur.

anderen op te schieten, en je moet leren koken, wassen, budgetteren en voor jezelf zorgen.'

16.24 uur. De zendelingen zijn weer in El Casco en bespreken met

14.24 uur.

16.59 uur.

16.59 uur. De zendingen hebben onverwachts wat tijd over, maar ze zijn gewend om te improviseren. Ze hadden van tevoren al bedacht dat ze eventueel langs de deuren konden gaan.

17.42 uur. In El Casco, waar zo veel mensen op verdiepingen wonen, betekent aankloppen bij woningen vaak dat je gesprekken voert met mensen die op hun balkon staan. En zelfs in een historische toeristenstad moet een zending uitkijken met honden.

De zendingen hebben een succesje. 'We hebben wat fijne mensen gevonden', zegt ouderling Ward. 'We kwamen wat jongeren uit Paraguay tegen. Ze hebben ons uitgenodigd om morgen terug te komen.' En ergens anders ging het minder goed: 'We spraken een half uur lang met een man', zegt ouderling Triplet.

'Maar het was net alsof we tegen een muur spraken.'

19.45 uur. Twee bussen later bereiken de zendingen de activiteit die ze hadden gepland met de zendingzusters in hun stad, zuster Kathleen Bonifay en zuster Brittany Hofman.

De mensen die zij verwachtten, kwamen niet. 'Zo gaat dat soms', zegt ouderling Ward. Maar na wat mensen te zijn afgelopen, slagen de zendingen erin een handvol andere onderzoekers uit de omgeving te verzamelen. Na een lofzang en video kun je de invloed van de Heilige Geest voelen als de zendingen getuigen dat het Boek van Mormon een getuige van Jezus Christus is. De activiteit is geslaagd.

'De Heer zorgt voor je als je je

de raadgever in het zendingspresidium de stand van zaken met het activeringswerk.

'Dit is een fijn werkgebied', zegt ouderling Ward. En hij legt uit dat het aantal mensen dat wekelijks de kerkbijeenkomsten bijwoont van vijftien naar tachtig is gestegen omdat één gezin een goed voorbeeld heeft gegeven in het begeleiden van mensen.

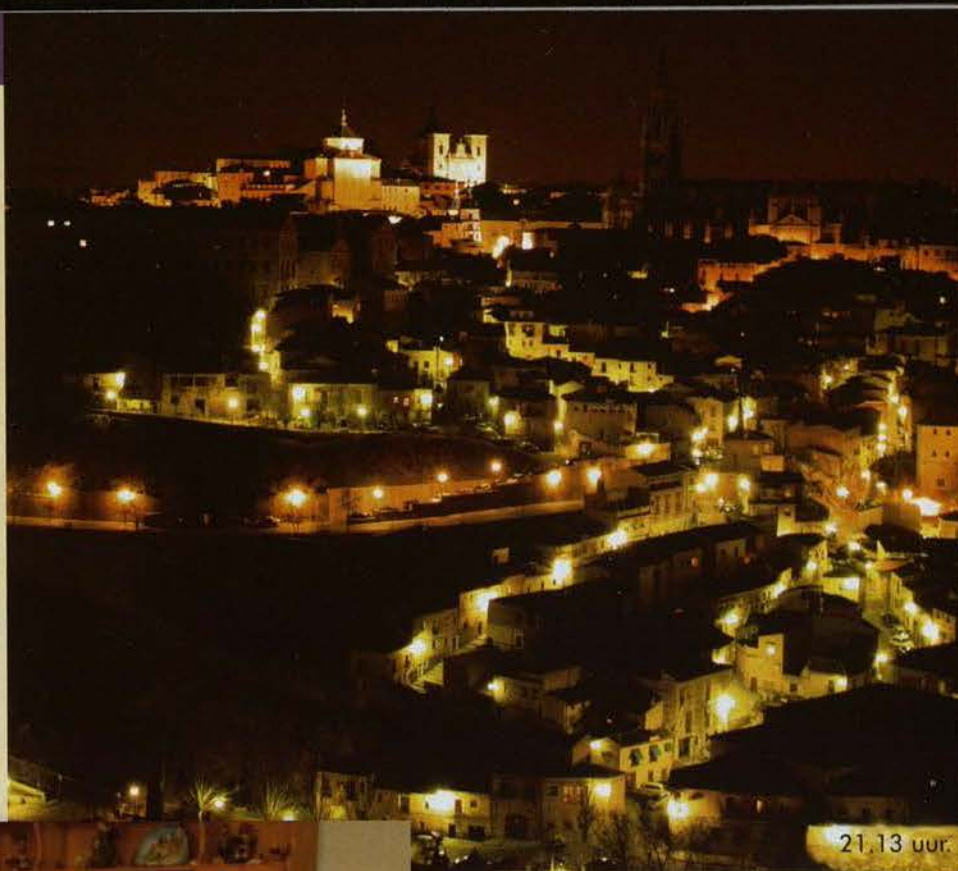
uiterste best doet om iets te plannen en te organiseren', zegt zuster Bonifay.

21.13 uur. Na een wandeling naar de bushalte en een busrit zijn de ouderlingen en de zusters ieder weer in hun eigen appartement, waar ze hun leiders bellen, de dag evalueren, hun plannen voor de lange termijn doornemen, en plannen maken voor de volgende dag.

'Nou, dit is wat we doen', zegt ouderling Ward tegen je. 'Daar verandert niet veel aan.'

Ouderling Triplet zegt lachend: 'Wij zijn hetzelfde, gisteren, heden en in de toekomst.'

Een en ander ging niet precies zoals

21.13 uur.

19.45 uur.

de ouderlingen het hadden gepland, maar de dag verliep toch goed. Ze hebben enkele goede contacten gevonden, hebben een prima activiteit gehad, hebben van Christus getuigd, en hebben hun best gedaan om de ingevingen van de Heilige Geest te volgen.

'Ik heb mensen wel horen zeggen dat dit de beste twee jaren van hun leven waren', zegt ouderling Triplet. 'En de twee jaren zijn ook geweldig,

alleen betekent dat niet noodzakelijkerwijs dat ze ook de beste 730 dagen van mijn leven zijn. Op sommige dagen heb ik wel eens gedacht dat er nooit een einde aan zou komen. Maar ik vind het heerlijk om een zending te zijn.'

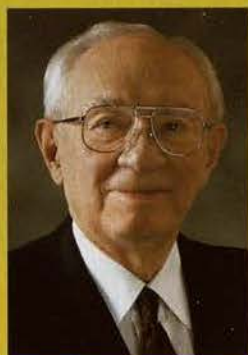
Ouderling Ward is het met hem eens. Hij heeft er gemengde gevoelens over dat hij weggaat. 'Ik dacht altijd dat ik blij zou zijn als ik naar huis mocht', zegt hij. 'Maar ik zie het

leven nu anders. Ik houd van dit leven als zending. Ik spreek dagelijks met mensen over Christus. Naar huis gaan is fijn, maar ook verdrietig.'

En jij hebt nu ook een voorproefje van het zendingswerk gehad. Het mag dan opwindend zijn, maar het kan ook vermoeiend zijn. Nu is het tijd om wat te rusten en je voor te bereiden op de tijd dat *jij* een zending wordt. En die tijd zou wel eens sneller aan kunnen breken dan je denkt. ■

Geschenken om uit het zendingsveld mee naar huis te nemen

Hier zijn tien grote, blijvende, fantastische geschenken waarvan ik hoop dat iedere zending ze mee naar huis neemt uit het zendingsveld.

PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY

Vele jaren geleden kwam ik op een luchthaven enkele terugkerende zendelingen tegen. Hun familieleden waren er. Ze haalden hun bagage op en ik zei tegen een van hen: 'Wat heb je daar allemaal?' Hij zei: 'Dit zijn cadeautjes die ik mee naar huis neem.' En zo ben ik aan de titel voor mijn boodschap gekomen: 'Geschenken om uit het zendingsveld mee naar huis te nemen.'

1. Kennis van en liefde voor God, onze eeuwige Vader, en zijn geliefde Zoon, de Heer Jezus Christus.

'Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt' (Johannes 17:3). We kunnen niemand een groter geschenk geven dan een vaste, geruststellende overtuiging dat God, onze eeuwige Vader, leeft en dat Jezus de Christus is. Daar ben ik van overtuigd. Ik vind dat zo ontzettend belangrijk.

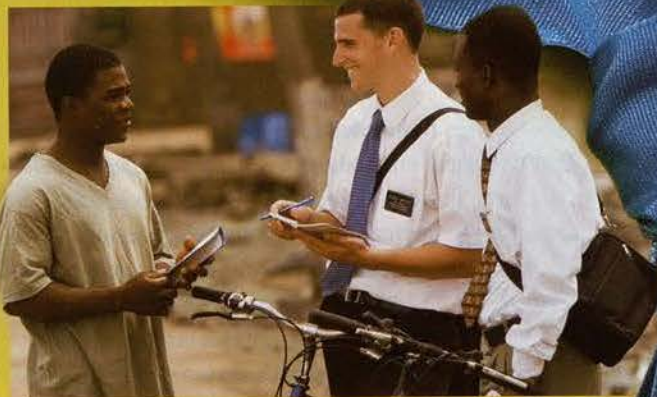
2. Kennis van en liefde voor de Schriften, het woord van de Heer.

Op zending las ik elke avond voor het slapen gaan enkele hoofdstukken in het Boek van Mormon. En ik kreeg in mijn hart een overtuiging die ik altijd heb gehouden: dat dit het woord van God was, dat door

de kracht van de Almachtige is teruggebracht op aarde en vertaald is door de gave en de macht van God om Jood en niet-jood ervan te overtuigen dat Jezus de Christus is. Ik dank de Heer voor het getuigenis dat ik heb van de waarachtigheid van het woord Gods dat in deze heilige, geopenbaarde boeken te vinden is. En ik hoop dat elke zending zijn of haar zendingsveld verlaat met in het hart de overtuiging dat deze dingen waar zijn.

3. Grotere liefde voor hun ouders.

Ik heb in de loop der jaren honderden bijeenkomsten voor zendelingen bijgewoond. Ik hoor zendelingen graag spreken over hun liefde voor de Heer, maar ik hoor ze ook graag met waardering en liefde spreken over hun ouders. Jongens die aanvankelijk zorgeloos en onverschillig waren, staan de Heer dan met tranen in de ogen te bedanken voor hun vader en moeder. Wat is het in deze tijd toch heilzaam en bijzonder om een sterke jonge man met gevoel te horen spreken over zijn vader en moeder en hem dingen te horen zeggen die hij waarschijnlijk nooit eerder zou hebben gezegd. Iedere jongen of meisje zou naar huis moeten gaan met grotere liefde voor zijn of haar ouders.

4. Liefde voor het volk waaronder zij werken.

Ik heb het Engelse volk lief. Niemand kan iets ten nadele van de Engelsen zeggen omdat ik onder hen heb gewerkt, onder hen heb geleefd, haardvuuravonden bij hen thuis heb meegemaakt, hun hart heb leren kennen en hen heb leren liefhebben.

Ik heb ook de mensen in Azië leren liefhebben. Ik heb elf jaar onder hen doorgebracht en ik heb ze lief. Ik heb hen net zo lief als ieder ander, vanwege de ervaring die ik als het ware als zendeling onder hen heb opgedaan.

Er is iets mis als een zendeling niet terugkomt met grote liefde voor het volk waaronder hij heeft gewerkt.

5. Waardering voor hard werken.

Elke zendeling zou moeten inzien dat werken, werken, werken de sleutel tot succes in het leven is. Er is niets beter dan werken, vroeg opstaan en hard werken tot alles gedaan is. Ik kan niets nuttigers

bedenken om te leren voor het leven dat nog in het verschiet ligt dan de discipline om te werken.

6. De verzekering dat de inspiratie van de Heilige Geest ieder van ons ter beschikking staat als we zo leven dat we ervoor in aanmerking komen.

Ons staat inspiratie ter beschikking — ieder van ons, als we zo leven dat we ervoor in aanmerking komen en als we leren die te ontvangen. Ik vind deze woorden van openbaring en belofte geweldig: 'God zal u kennis geven door zijn Heilige Geest, ja, door de onuitsprekelijke gave van de Heilige Geest' (LV 121:26). Wat een kostbaar geschenk om mee naar huis te nemen: de verzekering, de zekerheid dat als we er goed genoeg voor leven, we de inspiratie kunnen krijgen die door de macht van de Heilige Geest tot ons komt.

7. Begrip van het belang van samenwerken.

Niemand kan dit werk alleen doen. Wij werken in koppels. 'Op de verklaring van twee of drie getuigen zal iedere zaak vaststaan' (2 Korintiërs 13:1). Wij werken samen. In het zendingsveld is geen plaats voor prima donna's. Onze inzet is grotendeels gezamenlijk, en wat is het geweldig om te leren samenwerken met andere mensen.

8. De waarde van deugdzaamheid.

Ik denk dat een zending wat zijn toekomstige integriteit betreft niets belangrijkers kan leren dan de waarde van deugdzaamheid. Ik denk dat er weinig woorden groter zijn dan deze belofte die door inspiratie van de Heer aan de profeet Joseph Smith gegeven is: 'Laat deugd onophoudelijk uw gedachten sieren.' Dat is het gebod. En dan de belofte: '(...) dan zal uw vertrouwen in de tegenwoordigheid van God sterk worden' (LV 121:45). Dat is de belofte aan hen die deugdzaam leven.

9. Het geloof om te handelen.

'Ik zal heengaan en de dingen doen die de Heer heeft geboden, want ik weet dat de Heer geen geboden aan de mensenkinderen geeft zonder een weg voor hen te bereiden, zodat zij kunnen volbrengen wat Hij hun gebiedt' (1 Nephi 3:7).

Wij vragen veel van zendelingen. Het is zo moeilijk voor verlegen en bedeesde jonge mensen om te doen wat we soms van ze verlangen. Maar wat is het fantastisch als ze het toch proberen. Zij hebben het geloof om het te doen, te handelen, door te gaan en zich die moeite te getroosten. En wat is dat een geweldig geschenk om mee naar huis te nemen.

10. De ootmoed om te bidden.

Erken dat er een macht bestaat die groter is dan de onze, dat de mens nooit goed genoeg is, nooit wijs genoeg is, nooit sterk genoeg voor alles waarmee hij in het leven geconfronteerd wordt, en dat er een bron van kracht is waartoe hij zich kan wenden met de verzekering dat er naar hem geluisterd wordt en dat er antwoord komt.

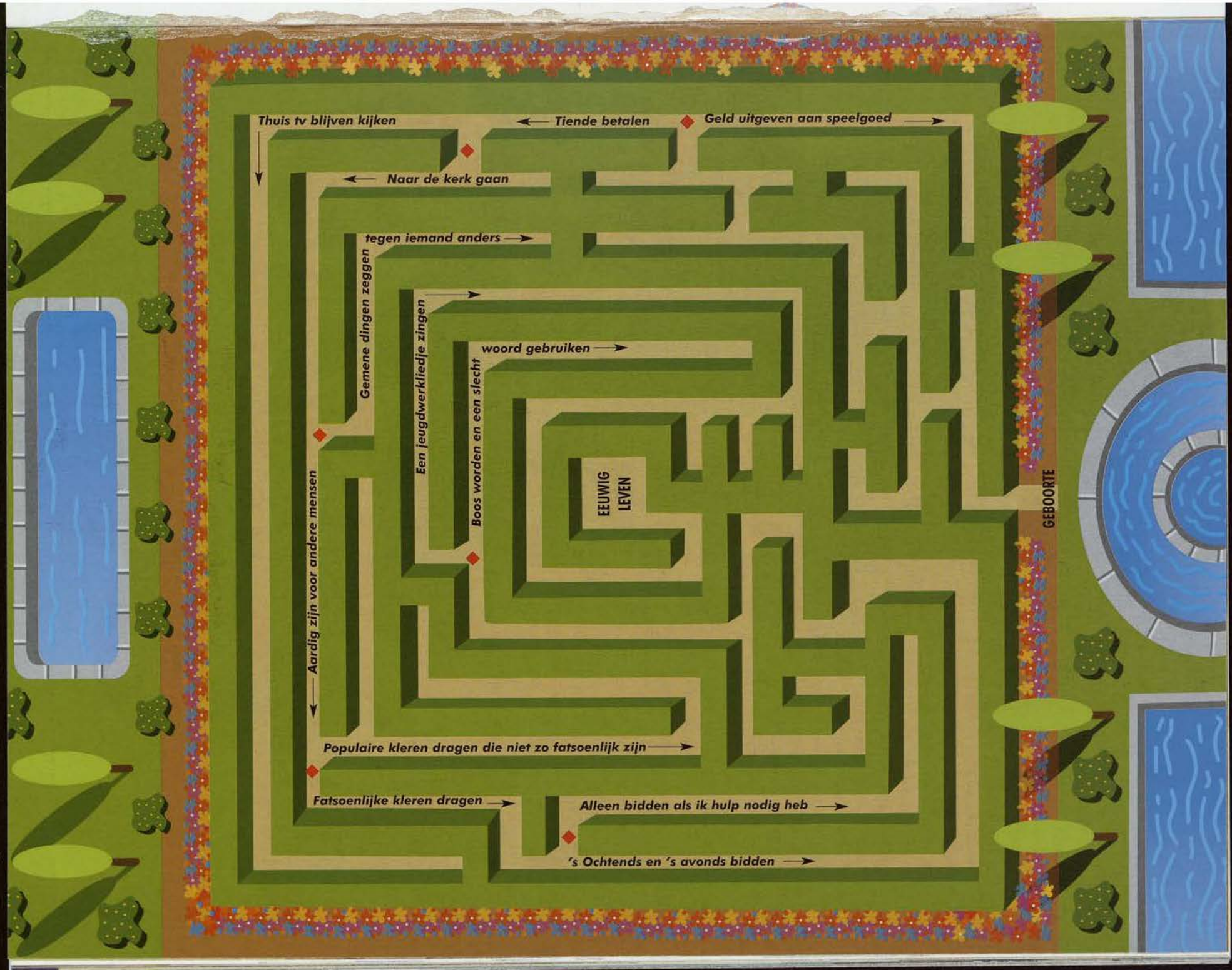
Dit zijn tien geschenken waarvan ik hoop dat iedere zending die mee naar huis neemt. Geen klatergoud, geen poppen, tapijten, vachten, jurken of borden, maar deze mooie, blijvende, fantastische dingen. God zegene u dat u het geloof behoudt, en dat u gelukkig bent met wat u geroepen bent om te doen. ■

Uit een toespraak tot nieuwe zendingspresidenten, 24 juni 1983.

VOOR DE KINDEREN • DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • MAART 2007

De Kindervriend

Probeer het, probeer het, probeer het

'Volgt mij (...) en doet de dingen die gij Mij hebt zien doen' (2 Nephi 31:12).

ELIZABETH RICKS

Lang geleden bouwden mensen in grote tuinen labyrinten om hun vrienden te plezieren. Ze snoeiden heggen zo dat ze paden vormden waarop andere mensen rond konden lopen op zoek naar de uitgang. Veel mensen vonden het leuk om door die grote tuinlabyrinten te lopen. Anderen raakten soms wel eens in de war met al die gangen, maar toch genoten ze van de wandeling en vonden ze uiteindelijk de uitgang. Ze moesten het proberen, proberen, proberen. Er bestaan nog steeds tuinlabyrinten en de bezoekers vinden het leuk om er hun weg in te vinden.

Net als bezoekers in een tuinlabyrint bij elke splitting van het pad moeten beslissen waar ze heengaan, vinden wij allen onze weg in dit leven. We moeten dagelijks beslissingen nemen. Sommige beslissingen zijn niet belangrijk. Het maakt waarschijnlijk niet uit of je een blauwe of een rode bloes draagt. Maar veel beslissingen zijn *wel* belangrijk. Als je voor de beslissing staat om de waarheid te zeggen of te liegen, is het belangrijk om de waarheid te zeggen.

Als je een belangrijke beslissing moet nemen, kun je het goede kiezen door je af te vragen: 'Wat zou Jezus doen?' Als we proberen op Jezus te gaan lijken — als we het proberen, proberen, proberen — doen we het goede. Jezus deed altijd het goede. Als we zijn voorbeeld volgen, groeit ons geloof.

Activiteit

Loop met je vinger door het tuinlabyrint. Telkens als je moet kiezen, kies dan wat Jezus zou doen. Begin bij 'Geboorte' en volg het voorbeeld van Jezus totdat je bij het 'Eeuwige leven' komt.

Ideeën voor de participatieperiode

1. Leg uit dat we naar onze bemelde Vader kunnen terugkeren als we Jezus' voorbeeld volgen. Vraag de

kinderen wat een voorbeeld is, en illustreer dat. Een onderwijzer kan leerlingen bijvoorbeeld helpen met het oplossen van rekensommen door te laten zien hoe hij een andere som maakt. Een voetbaltrainer schopt misschien tegen een bal om te laten zien hoe je dat doet. Leg uit dat we beter het goede kunnen kiezen als we Jezus' voorbeeld volgen. *Bedenk enkele praktijkgevallen (zie 'Praktijkgevallen', Onderwijzen — geen grotere roeping [1999], pp. 170–171) of geef waar gebeurde voorbeelden. Geef elke klas een van de praktijkgevallen en laat ze het probleem bespreken. Laat de kinderen het probleem oplossen door zich af te vragen: 'Wat zou ik doen als ik Jezus' voorbeeld volgde?' Laat iedere klas verslag uitbrengen over de vraag hoe zij Jezus kunnen volgen. Leg uit dat we moeten blijven proberen om meer op Jezus te gaan lijken. Het draait er allemaal om dat we het proberen. Getuig dat het moeite kost om Jezus' voorbeeld te volgen, maar dat we er gelukkig van worden.*

2. Nodig de bisschop of gemeentepresident uit (of een ander lid van de bisschop of het gemeentepresidium) om de kinderen een rijbewijs te laten zien. (Maar een vergunning, een viskaart of een huwelijksakte werkt ook.) Laat hem vertellen aan welke eisen hij moest voldoen om zijn rijbewijs te krijgen. Laat hem vervolgens een belangrijker papier tonen: zijn tempelaanbeveling. Laat hem de kinderen vertellen wat je onder meer moet doen om een tempelaanbeveling te krijgen. Schrijf op enkele strookjes papier elk een evangeliebeginsel dat je moet naleven om naar de tempel te gaan, en vermeld een aantal stappen. Bijvoorbeeld: 'Je leeft het woord van wijsheid na — ga twee stappen vooruit.' Hang aan elke wand een plaat van een tempel. Laat vier kinderen in het midden van het lokaal beginnen en laat elk naar een andere tempel gaan. (Leg uit dat dit geen wedstrijd is. U wilt dat alle kinderen de tempel bereiken.) Laat elk kind een strookje papier kiezen, het beginsel lezen en het aangegeven aantal stappen doen. Als een kind de tempel bereikt, laat u hem of haar naar de achterkant van de plaat kijken of daar een liedje vermeld staat. Zing het liedje en zet het spelletje voort. Als alle liedjes gezongen zijn, moedigt u de kinderen aan om goed te leven zodat ze naar de tempel mogen. ●

UIT HET LEVEN VAN PRESIDENT SPENCER W. KIMBALL

Lezen in de Bijbel

Toen Spencer ongeveer veertien jaar was, ging hij naar de ringconferentie. Susa Gates, dochter van Brigham Young, had een toespraak.

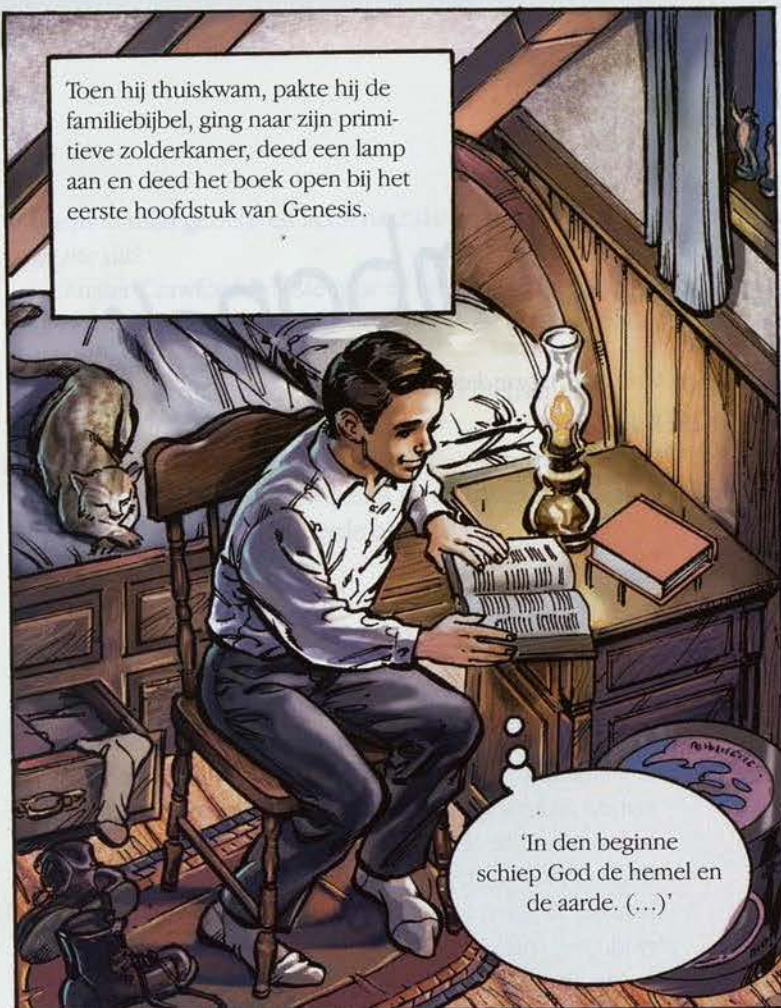
Hoevelen van u hebben de Bijbel helemaal gelezen?

Spencer keek om zich heen. Er zaten ongeveer duizend mensen in de zaal, maar slechts vijf of zes staken hun hand op.

Ik lees altijd strips. Ik heb al zo veel boeken gelezen, maar nog nooit de Bijbel. Waarom niet?

Ik ga de Bijbel van voor tot achter lezen, zoals zuster Gates het zei. Ik doe het, ik doe het, ik doe het.

Toen hij thuiskwam, pakte hij de familiebijbel, ging naar zijn primitieve zolderkamer, deed een lamp aan en deed het boek open bij het eerste hoofdstuk van Genesis.

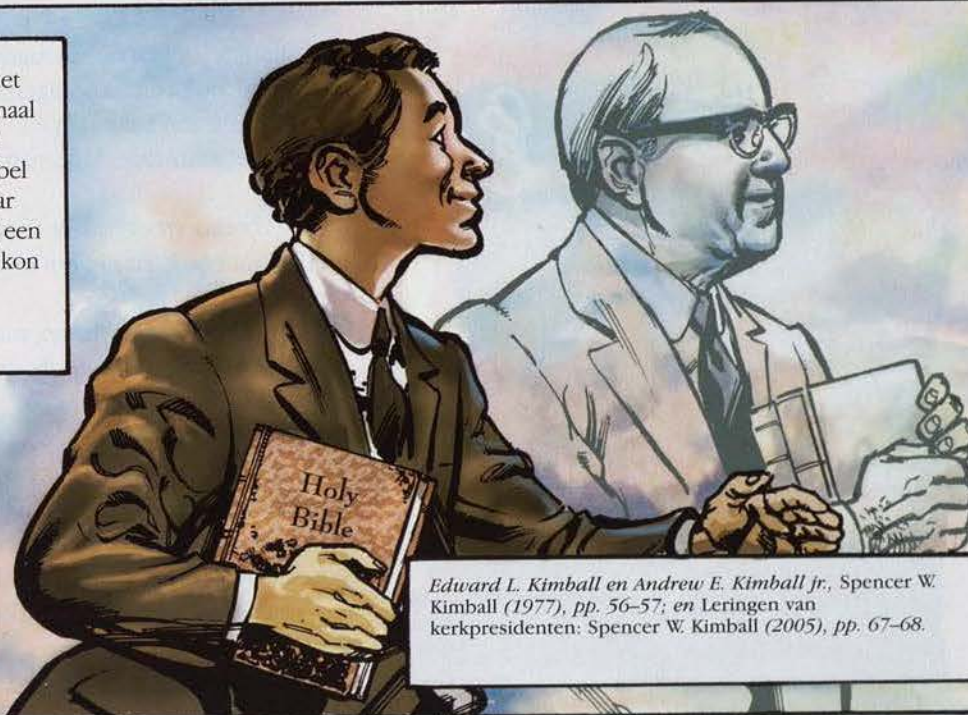
'In den beginne schiep God de hemel en de aarde. (...)'

Hij las elke avond, zelfs als hij het niet snapte.

Ik begrijp dit gedeelte eigenlijk niet, maar het is vast wel de moeite waard om door te lezen. In elk geval heb ik dan als ik klaar ben enig idee van wat er in de Bijbel staat.

Een jaar later sloot hij het boek. Hij had het helemaal uitgelezen. Hij was niet alleen meer over de Bijbel te weten gekomen, maar had ook geleerd dat hij een doel kon stellen en dat kon halen.

Edward L. Kimball en Andrew E. Kimball jr., Spencer W. Kimball (1977), pp. 56-57; en Leringen van kerkpresidenten: Spencer W. Kimball (2005), pp. 67-68.

Vriendschapsarmbandjes

'Een vriend heeft te allen tijde lief' (Spreuken 17:17).

JENNIFER ROSE

Kerkelijke tijdschriften

Gebaseerd op een waar verhaal

Ik maakte kennis met Megan toen mijn familie verhuisde. Zij woonde in onze nieuwe straat en we gingen allebei naar de jeugdwerkklass van zuster Crawford. We sloten vriendschap en speelden veel samen. Ik lette goed op Megan en probeerde me te herinneren hoe ze een mopje vertelde of hoe ze haar haar deed of hoe ze zo makkelijk met anderen kinderen praatte. Ik vond Megan volmaakt. Ik was verlegen. Ik wilde net zoals Megan zijn.

Op een dag belde ik Megan om te vragen of ze wilde spelen. Eerst zei ze niets.

Eindelijk zei ze: 'Caitlin is hier al.'

Caitlin zat ook in onze jeugdwerkklass. Ik wachtte tot Megan mij ook zou uitnodigen, maar dat deed ze niet. Het bleef stil aan haar kant.

'O, oké', stamelde ik. Megan hing op zonder iets te zeggen.

Die zondag vroeg zuster Crawford ons in het jeugdwerk: 'Wat betekent het om een goede vriend of vriendin te zijn?'

Ik glimlachte naar Megan, maar ze zag me niet. Ze draaide zich om en fluisterde Caitlin iets toe. Plotseling lachte Caitlin hardop.

'Stil alsjeblieft, meisjes', zei zuster Crawford. Ze hielden op met fluisteren, maar hun schouders bleven schudden van het giehelen. Zuster Crawford wendde zich tot mij: 'Angie, wat denk jij dat het betekent om een goede vriend of vriendin te zijn?'

'Nou, dat is iemand die aardig is en met je wil spelen en ...'

Megan en Caitlin giehelden nog harder. Ik kreeg het

warm in mijn gezicht en keek naar de grond. Lachten ze *me* uit?

Zuster Crawford fronste naar ze en glimlachte toen naar mij. 'Dat klopt, Angie', zei ze. Ze keek de klas rond. 'Hoe kun je een goede vriend zijn?'

Adam stak zijn hand op. 'We kunnen mensen helpen', zei hij.

Zuster Crawford knikte. 'Een goede vriend wil andere mensen helpen en dienen. Jezus Christus zei dat toen Hij op aarde leefde. Hij leerde ons ook dat we aardig moeten zijn voor iedereen.'

Ik keek naar Megan en glimlachte naar haar. Ze glimlachte niet terug. Ik kreeg een leeg gevoel in mijn borst. Vond Megan me niet meer aardig?

Aan het eind van de les hield zuster Crawford een mandje omhoog. 'Ik heb iets voor jullie', zei zij. Ze deed een greep in het mandje en liet ons gekleurde bandjes zien die in kleine cirkels waren geknoopt. 'Dit zijn vriendschapsarmbandjes. Je draagt het om je pols en als je ernaar kijkt, denk je eraan dat je een goede vriend of vriendin moet zijn.'

Misschien zouden vriendschapsarmbandjes helpen! Misschien konden Megan en ik dezelfde kleur nemen. Toen het mandje de klas rondging, boog ik me

naar Megan. 'Welke kleur neem jij?' vroeg ik.

Megan haalde haar schouders op. 'Misschien een gele.'

'Ik ook', zei ik.

Caitlin koos een blauw armbandje. Toen gaf ze het mandje aan Megan. Megan pakte een paar armbandjes op en koos toen ook een blauwe. Ik keek haar aan. Blauw? Gauw gaf ze me het mandje. Ik staarde ernaar en wist niet wat ik moest doen. Er waren alleen nog maar gele over. Langzaam pakte ik er een.

Megan en Caitlin giechelden en

Ik wilde mijn vriendschap met Megan niet opgeven. Ik wist dat mijn hemelse Vader mij kon troosten en mij kon helpen om haar te vergeven.

hielden hun polsen tegen elkaar om hun blauwe armbandjes, die bij elkaar pasten, te bewonderen. Ik voelde een brok in mijn keel komen. Er kwamen tranen in mijn ogen. Ik beet mijn tanden op elkaar om niet te gaan huilen. Ik wilde *niet* voor hun ogen huilen.

* * * *

Zodra we uit de kerk thuis kwamen, wierp ik me in mama's armen. 'Wat is er aan de hand, schatje?' vroeg mama toen ik begon te huilen. Door mijn tranen heen vertelde ik haar wat er was gebeurd. Ze ging naast me op bed zitten en hield me dicht tegen zich aan. 'Ik vind het naar voor je, Angie', zei ze.

'Wil Megan mijn vriendin niet meer zijn?' vroeg ik.

Mama aaide me over mijn haar. 'Soms weten we niet precies waarom iemand iets doet', zei ze. 'Ik vind het vervelend dat dit is gebeurd.'

'Zuster Crawford zei vandaag dat we moeten proberen om aardig te zijn voor iedereen, net als Jezus. Maar ik wil niet aardig zijn voor Megan.'

'Dat begrijp ik', zei mama. 'Maar ik ben het met zuster Crawford eens. Het is misschien wel moeilijk, maar we moeten proberen aardig te zijn, zelfs al kwetst iemand ons. Jezus heeft ons geleerd om andere mensen te vergeven.'

'Hoe kan ik dat nou?' vroeg ik. Ik dacht aan de manier waarop Megan en Caitlin hadden gelachen en ik kreeg dat lege gevoel weer.

Mama wees op mijn nachtkastje naar een beeldje van een meisje dat in gebed

'Ieder van jullie kan iemands vriend of vriendin zijn, al is het maar door te glimlachen. (...) Laat de zon in je hart op je gezicht zien.'

President James E. Faust, tweede raadgever in het Eerste Presidium, zie 'Jouw licht — een standaard voor alle naties', *Liahona*, mei 2006, p. 113.

geknield was. 'Als iemand mij kwetst, vraag ik mijn hemelse Vader om me te helpen die persoon te vergeven. Ik vraag Hem dan om mijn hart en het hart van die andere persoon te verzachten.'

'Hoe werkt dat dan?' vroeg ik.

Mama glimlachte en kuste mij op mijn hoofd. 'Ik voel me altijd beter als ik met mijn hemelse Vader gepraat heb', zei ze.

Toen ik die avond mijn gebed opzei, bedankte ik mijn hemelse Vader voor de vriendschap die ik met Megan had. Toen vroeg ik Hem om mij te helpen haar te vergeven. Ik kneep mijn ogen dicht en dacht heel hard na. 'Help me alstublieft om weer vriendinnen te zijn', zei ik.

Dat bad ik een paar dagen lang. Op zaterdag was ik aan het schommelen in de tuin toen Megan ons tuinpad op kwam lopen. Ik stopte met schommelen. We keken elkaar aan maar zeiden niets. Eindelijk stak Megan haar hand uit en gaf mij iets.

'Dit is voor jou', zei ze. Ik deed mijn hand open en zag een blauw vriendschaps-armbandje.

'Wil je spelen?' vroeg Megan. 'Caitlin komt bij mij thuis. We gaan prinsesje spelen en Noodle wordt koningin.'

Noodle was Megans grijs gestreepte kat. Ik giechelde toen ik dacht aan Noodle die een kroon droeg. Het lege plekje in mij was al kleiner aan het worden. 'Ja, ik wil graag komen', zei ik. 'Bedankt.'

Ik glimlachte naar haar en dit keer glimlachte Megan terug. ●

'Eerlijkheid duurt niet alleen het langst: eerlijkheid is altijd het beste!'

Ouderling David B. Haight (1906-2004) van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'Ethics and Honesty', Ensign, november 1987, p. 15.

'Opdat gij het goede zoudt doen' (2 Korintiërs 13:7).

Eerlijke Morgan

VICKI H. BUDGE

Gebaseerd op een waar verhaal

Op een dag reed Morgan met een speelgoedauto over de keukentafel. Morgans kleine broertje Jacksen zat er in zijn stoel naar te kijken. Morgan duwde te hard tegen zijn auto en hij knalde tegen een glas sinaasappelsap aan.

'Mam! Mam!' riep Morgan. 'Jacksen heeft het sinaasappelsap omgegooid!'

Mama ruimde het sap op met een doek. 'Morgan,' zei ze, 'vandaag is een goede dag voor

jou om eerlijk te zijn.'

'Wat is eerlijk zijn?' vroeg Morgan.

'Eerlijk zijn is als degene die het sinaasappelsap heeft omgegooid mij vertelt wat hij heeft gedaan. Hij zegt me niet dat iemand anders het heeft gedaan.'

'Oké, ik heb het sinaasappelsap omgegooid', zei Morgan. 'Ben ik nu eerlijk?'

'Ja', zei mama. 'Nou ben je eerlijk, Morgan. Ik ben trots op je.' ●

Mijn geloof in Jezus Christus groeit als ik zijn
voorbeeld volg en zijn geboden onderhoud.
'Volgt mij (...) en doet de dingen die gij
Mij hebt zien doen' (2 Nephi 31:12).

Ik heb pas de gave van de Heilige Geest gekregen. Hoe kan ik de influisteringen van de Geest herkennen?

✱ De stem van de Geest is stil en zacht — een stem je eerder *voelt* dan hoort. Het is een geestelijke stem die in je hoofd komt als een gedachte.

✱ Gebed is zo'n belangrijk onderdeel van openbaring dat zonder gebed de sluier voor jou misschien niet zal worden weggeschoven. Leer bidden. Bid vaak. Bid in gedachten, bid in je hart.

✱ Deze stem van de geest spreekt zachtjes en zet je ertoe aan om iets te doen of te zeggen, of om je te waarschuwen.

✱ Inspiratie krijg je het makkelijkst in een vredige omgeving.

✱ Deze leiding krijg je in de vorm van gedachten, gevoelens, indrukken en ingevingen.

✱ Als wij de aanwijzingen van de Geest volgen, zullen we veilig zijn, wat de toekomst ook mag brengen. Hij zal ons tonen wat we moeten doen. ●

Uit 'Tongen als vuur die zich verdeelden', Liahona, juli 2000, pp. 9, 10; 'Persoonlijke openbaring: de gave, de toets en de belofte', Liahona, juni 1997, pp. 10, 11; 'Reverence Invites Revelation', Ensign, november 1991, p. 21; 'Revelation in a Changing World', Ensign, november 1989, p. 14.

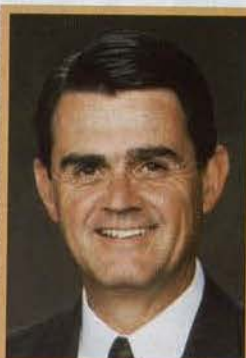

President Boyd K. Packer, waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen, vertelt ons wat hij van dit onderwerp vindt.

Vrienden en zendelingen

Ga uit en verkondig 'zijn evangelie [...] aan de mensenkinderen' (Mozes 8:19).

Uit een interview dat Hilary M. Hendricks had met ouderling Gary J. Coleman van de Zeventig.

K14

Ik ben opgevoed in een gezin dat actief was in de katholieke kerk. We gingen geregeld naar de kerkdiensten en activiteiten en baden thuis elke avond gezamenlijk. In mijn jeugd hielpen vrienden in de kerk mij met allerlei goede keuzes.

Toen ik negen jaar was, werd ik misdienaar. In de katholieke kerk helpen misdienaars de priester tijdens de zondagsdienst, die 'mis' genoemd wordt. Mijn broers en veel van mijn vrienden deden dat samen met mij — en het was een grote eer voor ons. We staken kaarsen aan bij het altaar, ontvouwden voorzichtig de gewaden van de priester en legden de Bijbel naast het altaar. Tijdens de dienst hielpen we met uitdelen van het brood voor de communie, net zoiets als het avondmaal.

Om misdienaar te worden, leerden we de Latijnse misteksten uit ons hoofd. We gingen ook elke week naar de godsdiensten. Elke zomer gingen mijn vrienden, mijn broers en zussen en ik naar de bijbelschool, meer dan dertig kilometer van ons huis. Mijn ouders hadden het in de zomer druk op onze tarweboerderij. Ze hadden dan best onze hulp kunnen gebruiken, maar meenden dat het belangrijk was dat we deze kans kregen om over God te leren

en bij onze vrienden te zijn. Ik was onder de indruk van het geloof van de priesters en nonnen die ons lesgaven. Ik besloot toen dat ik zou doen wat God wilde.

In het voortgezet onderwijs deden veel klasgenoten allerlei dingen waarvan ik had geleerd dat ze niet goed waren, zoals drinken en roken. Ik was druk op de boerderij, met sport, toneelspelen op school, en activiteiten in mijn kerk. Ik voelde me gezegend omdat ik goede vrienden had die ook probeerden om het goede te kiezen.

Toen ik naar de universiteit ging en De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen leerde kennen, maakten goede vrienden weer het verschil voor mij uit. Ik herinner me nog mijn eerste bezoek aan een wijk van de kerk, in een klein wijkgebouw. Zodra ik uit de auto stapte, zwermde mijn studievrienden om mij heen. 'Fijn om je te zien!' zeiden ze. 'Fijn dat je kon komen!' Ik had nog nooit zoveel mensen de hand geschud. 'Fijn dat je er bent', zeiden volslagen vreemden. 'Kom nog eens terug.' Ik ben nog ontroerd door de liefde die deze wijk mij, een vreemde, betoonde.

Alles wat er die dag om mij heen gebeurde, voelde vreemd aan. De eredienst

die ik als misdienaar meemaakte was erg gestructureerd en bijzonder stil. De dienst in deze kerk was zo anders — er waren zoveel gezellige praatjes voor de dienst, zoveel nieuwe denkbeelden om over na te denken, en nieuwe ervaringen om mee te maken. Toen ik in die zaal zat, had ik veel vragen en twijfels. Maar door de warmte en vriendschap van de kerkleden voelde ik me op mijn gemak. En toen ik het evangelie bestudeerde, gaf het getuigenis van de Heilige Geest mij het verlangen om me te laten dopen.

Ik ben dankbaar voor de herstelde waarheden in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. En ik ben de vrienden dankbaar die mij hebben geholpen om die waarheden te vinden.

**Help andere mensen en geef ze
het gevoel dat ze welkom zijn.
Glimlach en wees vriendelijk.**

Als kinderen in de Kerk van Jezus Christus zijn jullie gezegend met zoveel kennis van onze hemelse Vader en zijn Zoon. Je geloof zal groeien als je naar de kerk gaat, bidt en je de Schriften bestudeert — alleen en met je huisgenoten.

Kies niet alleen het goede voor jezelf, maar help alsjeblieft ook andere mensen die geen lid van de kerk zijn of die niet regelmatig komen. Heet ze welkom in het jeugdwerk. Glimlach. Ga naast iemand zitten die nieuw is. Vraag naar de interesses van andere mensen en wees altijd vriendelijk. Als je mensen liefde geeft, kunnen zij makkelijker het goede kiezen en leren zij de Heiland, Jezus Christus, en de leringen van zijn herstelde evangelie kennen. ●

KGW-Ring

in het kantoortje van het schoolhoofd

REBECA F.

Op een dag, toen ik bijna acht jaar was, werden op school onze handen en nagels gecontroleerd om te zien of ze schoon waren, en zag het schoolhoofd mijn KGW-ring. Toen het hoofd de rest van mijn rij had nagekeken, kwam ze terug en zei tegen mij: 'Rebeca, kom eens even mee naar mijn kantoortje.' En ze zei tegen mijn lerares: 'Mag ik Rebeca even meenemen?'

In haar kantoortje vroeg ze wat de ring betekende. Ik zei: 'Kies de goede weg.' Ik legde uit dat ik in de kerk leerde om het goede te doen, te bidden en de Schriften te lezen. Ze vroeg naar welke kerk ik ging en ik zei: 'De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.' Ze vroeg me toen waar die kerk over ging, en ik vertelde haar van Joseph Smith die het bos in ging om te bidden en de Vader en de Zoon zag. Ik vertelde haar dat ik naar de tempel was geweest om verzegeld te worden aan mijn ouders en dat ik gedoopt zou worden als ik acht was. Ze

zei: 'Je mag me later meer vertellen, want je hebt nu rekenen.'

Later bracht ik het hoofd een boek-van-mormon waar ik mijn getuigenis in had geschreven.

Ik wil als ik groot ben graag op zending. Maar nu probeer ik gewoon mijn vrienden over het evangelie te vertellen. ●

Rebeca F. (12) Guatemala

*'Wie Mij
volgt, zal
nimmer in de
duisternis wandelen,
maar hij zal het licht
des levens hebben'
(Johannes 8:12).*

Word een werktuig in Gods handen door naar de ingevingen van de Geest te luisteren

Kies onder gebed de teksten en leringen uit deze boodschap die aansluiten bij de

behoefte van de zusters die u bezoekt. Vertel over eigen ervaringen die ermee verband houden en geef uw getuigenis. Nodig de zusters die u bezoekt uit om dat ook te doen.

Hoe kan ik de influisteringen van de Geest herkennen?

LV 8:2: 'Ik zal in uw gedachten en in uw hart tot u spreken door de Heilige Geest, die op u zal komen en die in uw hart zal wonen.'

Ouderling Robert D. Hales van het Quorum der Twaalf Apostelen:

'De stem [van Gods Geest] zal een zachte fluistering zijn — als een gedachte in ons verstand of een gevoel in ons hart. (...) Kies ervoor om uzelf in een positie te plaatsen waar u de influisteringen van de Geest van God kunt ontvangen — door middel van gebed, schriftstudie, kerkbezoek, thuis, en gezonde omgang met anderen.' ('Naar eigen inzicht handelen: de gave en zegeningen van keuzevrijheid', *Liabona*, mei 2006, p. 7.)

President Boyd K. Packer, waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen: 'Zet moeilijke vragen opzij en ga verder met uw leven. Denk en bid er rustig en aanhoudend over. Het antwoord

komt misschien niet als een bliksemflits.

Misschien krijgen we het als een beetje inspiratie hier en een beetje daar, "regel op regel, voorschrift op voorschrift" (LV 98:12).

Sommige antwoorden ontvangen we door in de Schriften te lezen, andere door naar sprekers te luisteren. En soms, als het belangrijk is, krijgen we uitermate directe en krachtige inspiratie.'

('Prayers and Answers',

Ensign, november 1979, p. 21.)

Ouderling Henry B. Eyring van het Quorum der Twaalf Apostelen:

'Schrijf indrukken en gedachten op waarvan u het gevoel hebt dat ze van God komen. (...) Denk zorgvuldig na of de waarheid die u ontvangt, actie vergt. Door gehoorzaam te zijn aan de geboden, komen we in aanmerking voor meer openbaring van waarheid en licht.' ('A Life Founded in Light and Truth', *Ensign*, juli 2001, p. 13.)

Hoe kan de Geest mij grootmaken zodat ik een werktuig in handen van de Heer word?

Eliza R. Snow (1804–1887), voormalig algemeen ZHV-presidente: 'Als u vervuld bent met de Geest Gods (...), bevredigt en vervult die [Geest] elk verlangen van het mensenhart en vult het elke leegte op. Als ik vervuld ben met die Geest, is mijn ziel tevreden. (...) De Geest Gods geeft uw verstand instructie en u geeft dat aan elkaar door. (...) Bedenk dat u heiligen Gods bent en dat u een belangrijk werk te doen hebt in Zion.' (*Woman's Exponent*, 15 september 1873, p. 62.)

Ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen: 'Vrouwen (...) die de stem des Heren kunnen horen en die gehoor geven aan die influisteringen, worden in zijn handen werktuigen van onschatbare waarde. (...) Twijfel er nooit aan dat uw invloed van onmisbaar belang is om het gezin in stand te houden en te helpen met de groei en geestelijke vitaliteit van de kerk.' (Zie 'Vrouwen van gerechtigheid', *Liabona*, december 2002, p. 42.)

Bonnie D. Parkin, algemeen ZHV-presidente: 'Als wij in overeenstemming met de Geest leven, als wij naar de Heer en zijn leiding streven, als het ons doel is om bij onze hemelse Vader terug te keren, zullen er zich dierbare momenten in ons leven voordoen. En wij zullen ze koesteren, want wij zijn werktuigen in de handen Gods geworden.' (Zie 'Werktuigen in de handen Gods', *Liabona*, november 2005, p. 108.) ■

Verrijking van het persoonlijk en huiselijk leven

over de hele wereld

Links: ZHV-zusters in de wijk San Miguel de Allende (in de Mexicaanse ring Celaya) voeren een dans op die zij bij de verrijkingsactiviteit hebben geleerd. **Rechts:** zusters leren bij een verrijkingsbijeenkomst en -activiteit in de wijk Mont St. Hilaire Ward (in de ring Longueuil [Québec]) spruitjes kweken — een gezonde toevoeging aan hun voeding.

LINKS: FOTO JUAN CARLOS SANTOYO, RECHTSBOVEN: FOTO LAURENT LUCUX, BOVEN: FOTO CHRISTINA SMITH, RECHTS: FOTO ANA CLAUDIA OLIVEIRA, ACHTERGROND © DYNAMIC GRAPHICS, INC.

Links: zusters in Orem (Utah) quilten graag. Het is al heel lang hun lievelingsactiviteit.

Links: zuster Adelma M. Linhares naait iets voor een dienstbetoonproject in haar wijk te São Paulo (Brazilië). De openbare ziekenhuizen in de omgeving hadden baat bij deze verrijkingsactiviteit.

CONNIE D. CANNON

Algemeen ZHV-bestuur

Bonnie D. Parkin, algemeen ZHV-presidente, beschrijft de bijeenkomst ter verrijking van het persoonlijk en huiselijk leven als een gelegenheid waarbij 'handen en harten samengebonden worden in een veilige, ontspannen en prettige omgeving.' Het is een gelegenheid voor vrouwen van alle leeftijden om hun geloof in Jezus Christus te sterken en ouderlijke en huishoudelijke vaardigheden aan te leren. Het is een tijd voor de zusters om met elkaar om te gaan, te leren en elkaar op te bouwen.

Sinds januari 2006, toen de nieuwe richtlijnen voor de bijeenkomst ter verrijking van het persoonlijk en huiselijk leven ingingen, hebben ZHV-zusters over de hele wereld een perspectief gekregen op de vraag wat dit programma eigenlijk kan inhouden.

Verrijkingsbijeenkomsten

In plaats van maandelijks, wordt er vier keer per jaar voor alle zusters een bijeenkomst ter verrijking van het

persoonlijk en huiselijk leven gehouden. Eén van die vier bijeenkomsten wordt gewijd aan de oprichting van de ZHV op 17 maart 1842. In aanvulling op de verrijkingsbijeenkomsten op wijk- of gemeenteniveau houdt de ring of het district een of twee verrijkingsbijeenkomsten per jaar. Eén van die bijeenkomsten wordt gehouden in combinatie met de jaarlijkse uitzending van de algemene ZHV-bijeenkomst in september.

Verrijkingsactiviteiten

De zustershulpvereniging in de wijk of gemeente houdt geregeld activiteiten voor groepen zusters met dezelfde belangen. Zodoende reageren de ZHV-leidsters op de behoeften en noden van de zusters en baseren zij daarop hun beslissing welke activiteiten ze moeten bieden.

Bijeenkomsten

ter verrijking van het persoonlijk en huiselijk leven

In de driemaandelijke verrijkingsbijeenkomsten kunnen de ZHV-zusters 'zich betrokken voelen als ze deelnemen aan activiteiten die geestelijke kracht of het aanleren van vaardigheden bevorderen, het gezin sterken en naastenliefde betonen door middel van dienstbaarheid', zegt zuster Parkin. 'Bij die bijeenkomsten worden de zusterschapsbanden gesterkt, worden banden gesmeed met nieuwe en minderactieve leden, en zijn er volop gelegenheden om zendingswerk te doen.'

Hier volgen voorbeelden van wat ringen en wijken hebben gedaan met hun bijeenkomsten ter verrijking van het persoonlijk en huiselijk leven.

Een wijk vierde de oprichting van de ZHV met een programma dat ze 'Zusterschap, een tapijt van liefde' noemden. Dat was gebaseerd op de toespraak die president James E. Faust, tweede raadgever in het Eerste Presidium, tijdens de algemene zustersbijeenkomst van september 2002 had gehouden. Na het diner vertelden acht zusters wat de ZHV voor ze betekende als een manier om te leren, eeuwige vriendschappen te sluiten, zusterschap te genieten en zich dienstbaar te maken.

Een verrijkingsbijeenkomst van een ring ging over geloof in Jezus Christus ontwikkelen en omvatte een getuigenisdienst. Stephanie Wilkey, ZHV-presidente van de ring, schrijft: 'We hadden ons geïnspireerd gevoeld om een bijeenkomst ter verrijking van het persoonlijk en huiselijk leven te houden over een van de beginselen van naastenliefde: vriendelijkheid. We moesten al ons geloof inzetten om de ingevingen op te volgen die we als presidium gekregen hadden. Mijn raadgevers verzekerden mij dat de zusters de bijeenkomst zouden bijwonen en dat ze zouden opstaan om ons te vertellen wat ze op hun hart hadden. En ze kwamen! De kapel liep op een wonderige en regenachtige avond vol met bijna 350

zusters. Ze stonden op en stortten hun hart uit voor elkaar in fantastische getuigenissen van de werking van het beginsel van vriendelijkheid in hun leven. Toen de zusters het gebouw anderhalf uur later verlieten, zeiden ze in woorden en tranen dat ze de liefde van de Heer hadden gevoeld en dat ze erg blij waren dat ze waren gekomen.'

In een andere ring besefte ZHV-presidente Mickie Neslen dat gezinnen gesterkt worden door financiële zekerheid. Met het ringpresidium bereidde ze een bijeenkomst ter verrijking van het persoonlijk en huiselijk leven van de ring waarmee men de wijken rondreisde. Het begon met een geestelijke les over financiën. Na de bijeenkomsten werden de zusters uitgenodigd om vijf presentaties van een kwartier te volgen die door deskundige zusters werden gegeven:

1. 'Budgetteren' hield verschillende manieren in om geld te beheren en bij te houden met behulp van notitieboekjes, envelopjes of software.
2. 'Geldbesparende tips' bestond uit eenvoudige manieren om dagelijks geld te besparen.
3. 'Financiën voor kinderen' bestond uit verschillende manieren om kinderen te leren met geld om te gaan, waaronder interactieve spelletjes.
4. 'Voorbereiding op de toekomst' omvatte informatie over arbeidsongeschiktheidsverzekeringen, begeleid wonen, verpleging en andere ouderdomskwesties.
5. 'De kosten van krediet' wees op de gevaren van schulden en hoe die te vermijden.

Met deze verrijkingsbijeenkomsten werden de zusters in veel opzichten goed geïnformeerd en gesterkt.

NOOT

1. Zie 'Door de hemel gezonden', *Liabona*, november 2002, p. 110.

'We moeten samen lachen', zegt een zuster uit de wijk Juniper, in de ring Lancaster (Californië). 'Het geeft mijn leven evenwicht als ik voor bijeenkomsten ter verrijking van het persoonlijk en huiselijk leven samenkom met mijn zusters.'

Rechts: een van de ZHV-activiteiten in de wijk Makati 2 in de ring Makati (Filipijnen) was een presentatie over het maken van zuivere kokosolie.

De zusters die deze verrijking bijeenkomst in de wijk Tacuarembó 1 (Uruguay) bijwoonden, leerden bloemschikken.

Links: omdat Elvira Garza uit de wijk San Fernando 1 in de ring Valle Hermoso (Mexico) graag weckt, was zij de aangewezen persoon om hier tijdens een activiteit ter verrijking van het persoonlijk en huiselijk leven les in te geven.

Onder: zusters uit de wijk Jardines in de ring Ermita (Mexico-Stad) studeren en leren samen.

Links: de ring Chapultepec verzorgt elke zomer in juli workshops waar men allerlei basisvaardigheden kan leren. De zusters kiezen dan elke weekdag een workshop die van 9.00 tot 14.00 uur duurt. Hier leren zusters haarknippen.

Links: na een geestelijke les wonen ZHV-zusters in de gemeente Odessa-Midden (Oekraïne) een les over veilige voedselopslag bij. Onder: vaardige handen naaien een boodschappentas tijdens een activiteit ter verrijking van het persoonlijk en huiselijk leven in de wijk Votorantim, in de ring Sorocaba-Barcelona (Brazilië).

Boven: over de hele wereld leren ZHV-zusters, net als deze zusters in Brazilië, hoe ze voedsel moeten opslaan en wat ze nog meer kunnen doen om in geval van nood voor hun gezin te zorgen.

Activiteiten

ter verrijking van het persoonlijk en huiselijk leven

De activiteiten ter verrijking van het persoonlijk en huiselijk leven zijn minder gestructureerd dan de drie-maandelijke bijeenkomsten. Ze kunnen op aanwijzing van het presidium georganiseerd worden door deskundigen. Aanvankelijk leken leidsters moeite te hebben met het idee van zulke activiteiten. Maar nadat ze de behoeften van de zusters in kaart hadden gebracht, overlegd met priesterschapsleiders en gebeden om inspiratie, kwamen ze met goede ideeën en kregen ze er vertrouwen in. Enkele succesrijke ideeën waren leren om zelf thuis reparaties uit te voeren, lessen huwelijksrelatie verbeteren, studiegroepen *Predik mijn evangelie*, lunches brengen aan zusters die aan huis zijn gebonden, en een praatgroep voor zusters met onvruchtbaarheidsproblemen.

'Ik vroeg me af hoe dit nieuwe programma zusters bijeen zou brengen als we in kleinere groepen werkten, maar ik was bereid om het te proberen', schrijft Richelle Pearce uit de wijk Shadowbrook in de ring Kaysville-Zuid (Utah). 'Ik bak enkele malen per week brood, dus nadat ik enkele voorbereidingen had getroffen, nodigden de ZHV-leidsters iedereen die dat wilde leren uit om voor een activiteit naar mijn huis te gaan.'

'De volgende donderdag kwamen er vijf zusters bij mij thuis. Ze hadden allemaal een andere achtergrond: één was net moeder geworden, een ander was een werkende moeder, weer een ander was een oudere zuster en twee hadden een groot gezin zoals ik. Wat er de volgende twee uur gebeurde, was voor mij een getuigenis dat dit een geïnspireerd programma was. De zusters hadden niet alleen geleerd tarwe te malen en brood te bakken, maar ze hadden samen gepraat, gelachen, ideeën uitgewisseld en echt contact gemaakt. Tegen de tijd dat ze met hun brood en tarwemeel

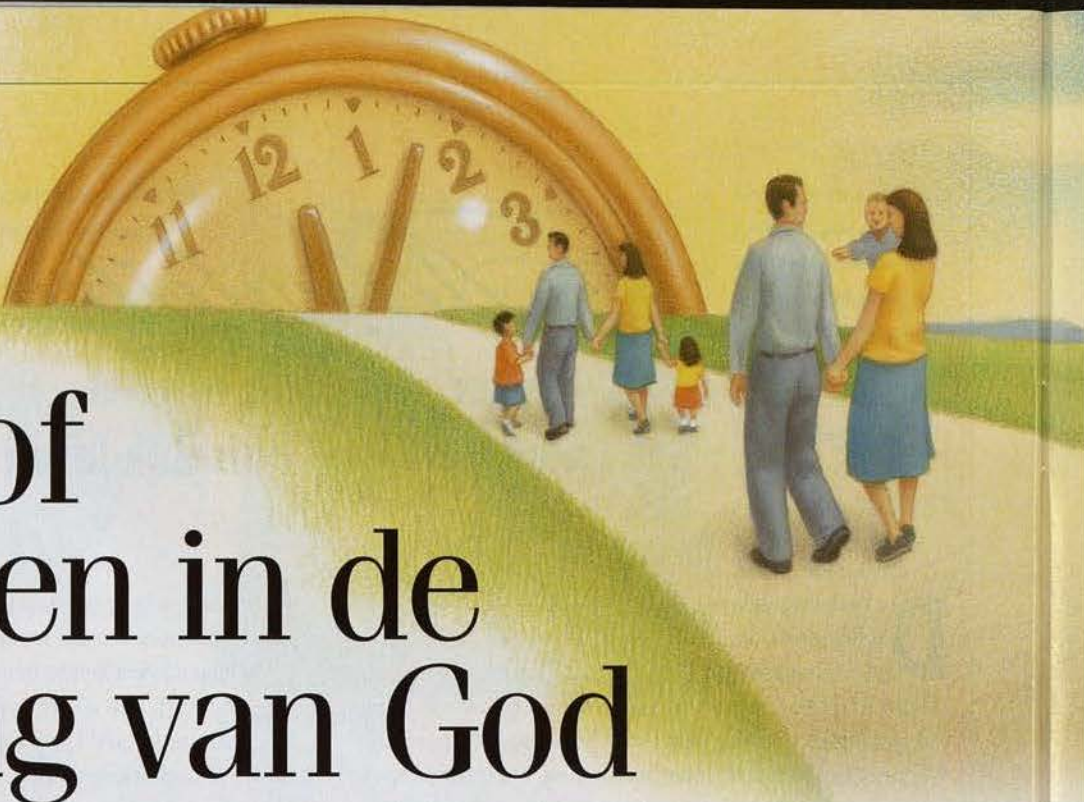
vertrokken, wist ik dat de zusters door dit programma op een fantastische manier tot elkaar konden komen.'

In Nigeria betekende het meer dan alleen maar brood leren bakken. Een zuster in de gemeente Ikot Ekpene, in het zendingsgebied Uyo (Nigeria), zegt dat haar leven door de verrijkingsactiviteiten veranderd is. Ze legt uit dat ze na haar doop en bevestiging was opgehouden naar de kerk te gaan. Toen nodigde een ZHV-zuster haar uit voor een verrijkingsactiviteit waar ze leerden om zeep te maken, een product waar in haar afgelegen dorp moeilijk aan te komen is. Bij een andere activiteit leerde ze brood van goede kwaliteit bakken, wat ze dichtbij huis ook niet kon krijgen. Haar enthousiasme is blijvend nu de zusters geregeld bijeenkomen om brood te bakken voor hun gezin en voor het avondmaal op zondag.

In Mexico leerden geïnteresseerde zusters haarknippen. Voor velen betekende het aanleren van deze nieuwe vaardigheid een geldbesparing voor het gezin.

In een alleenstaandenwijk vroegen de ZHV-leidsters het ouderlingenquorum of zij de zusters wilden leren hoe ze een lekke autoband moesten verwisselen en het oliepeil moesten controleren. Daarmee werden de zusters niet alleen zelfredzamer, maar bovendien kregen deze jonge alleenstaanden de gelegenheid om wat omgang met elkaar te hebben.

En hoe worden de nieuwe richtlijnen voor de verrijking van het persoonlijk en huiselijk leven ontvangen door de ZHV-zusters? Ze worden in veel plaatsen met geloof, enthousiasme en creativiteit ontvangen. In de loop der tijd zal dit geïnspireerde programma blijven groeien en zal het nog meer ZHV-zusters van alle leeftijden over de hele wereld tot zegen zijn. ■

An illustration at the top of the page shows a family of five—a man, a woman, and three children—walking away from the viewer on a light-colored path that curves through a green field. In the background, a large, golden clock face is visible, with its hands pointing towards the top right. The scene is set against a warm, yellowish-gold sky, suggesting a sunrise or sunset. The overall mood is peaceful and hopeful.

Geloof hebben in de timing van God

Als alleenstaande vrouw ben ik gaan inzien dat de Heer ons steunt in onze unieke levensloop.

CATHERINE EDWARDS

Toen ik negentien jaar was, trouwde een van mijn beste vriendinnen. Het was een prachtige bruiloft. Zij was knap, de bruidegom was knap en ze waren gelukkig. Maar ik was enigszins van slag. Wat zij deed, had mij bij verrassing genomen. Zij veranderde mijn kijk op haar — en op mijzelf. Ik wilde echt wel trouwen, maar nog niet meteen. Ik vond ons allebei zo jong, en nu trouwde zij al — niet alleen voordat ze haar studie af kon maken, maar ook zonder veel te kunnen reizen of intellectueel stimulerende carrièremogelijkheden te hebben. De avond voorafgaand aan haar huwelijk lag ik wakker omdat ik me zorgen maakte over haar toekomst, terwijl zij vast lag te slapen in het vaste vertrouwen dat ze de juiste beslissing had genomen.

Terugkijkend op mijn reactie, moet ik glimlachen. Wat dacht ik wel? Als ik nu naar haar leven kijk, zie ik dat ze twee kinderen heeft en een lief gezin. Enkele maanden na haar huwelijk werd mij duidelijk dat ze de juiste beslissing had genomen, en dat is nu nog duidelijker. Ik zie in dat ze erover had nagedacht en gebeden en dat ze op Gods influisteringen had vertrouwd.

Dat is bijna twintig jaar geleden. Ik ben nog steeds ongetrouwd. De meeste vriendinnen zijn getrouwd. Zij hebben een man, kinderen en een eigen woning. Ik heb

ook een woning, maar het is een gehuurde tweekamerflat in New York City. Ik heb geen man of kinderen. Ik heb me wel eens afgevraagd of er mensen zijn die 's nachts wakker liggen van de zorgen om mij, zoals ik destijds bezorgd was om mijn vriendin.

Ik heb vast wel fouten gemaakt in mijn leven, maar ik geloof niet dat ik iets heb gedaan waardoor ik uitgesloten zou zijn van het ontvangen van de zegen van een huwelijk. Ik vraag me wel eens af of mijn leven anders zou zijn als ik iets beter had gedaan of iets harder had gewerkt of iets aardiger was geweest, maar ik besef dat ik goeds gedaan heb en dat ik voortdurend probeer een eeuwige visie te hebben. Ik probeer mijn deel te doen om mijn verlangen naar een tempelhuwelijk te vervullen.

Ik zie ook in dat God mijn levensloop begrijpt en dat die anders is dan die van veel andere mensen. Ik ben erg dankbaar dat ik dat begrijp. Mijn waardering is ook genomen met het ontwikkelen van mijn geloof in een liefhebbende hemelse Vader die begrijpt wat ik nodig heb en wat ik anderen kan geven.

Maar aan inzien dat mijn leven gewoon een andere loop heeft, is heel wat voorafgegaan. Mijn vragen aan God over zijn plannen voor mij hebben geleid tot een gevoel dat ik beslist potentieel heb en een goed mens ben. Ik vind dat

dit geruststellende gevoel veelvuldig op de proef wordt gesteld door de vaak goedbedoelde zorgen van andere mensen, niet door mijn eigen denkbeelden. Wat anderen van mijn ongehuwde status vinden, lijkt erg op mijn reactie op mijn negentienjarige vriendin toen zij op het punt stond om te trouwen. Ik meende te begrijpen wat ze moest doen, maar ik had het bij het verkeerde eind.

Soms suggereren mensen waarom ik nog geen man of kinderen heb. Ik weet dat men die ideeën meestal met goede bedoelingen oppert, maar er lijkt toch een gevoel aan ten grondslag te liggen dat ik iets verkeerd heb gedaan en dat ik daardoor de zegen van een huwelijk en kinderen niet heb. Er is mij gezegd dat ik misschien wel eens te kieskeurig ben geweest, te agressief, te intelligent, te carrièregericht, te vrij of — en dit is mijn favoriet — te gelukkig. Ik moet zeggen dat ik deze kritiek wel eens als een compliment opvat, maar toch zie ik in dat er gehuwde vrouwen zijn die intelligenter, agressiever, kieskeuriger en onafhankelijker zijn dan ik.

Het discipelschap als doel

Als ik nadenk over Gods timing van belangrijke gebeurtenissen in mijn leven, ben ik mij uiterst bewust van mijn keuzes en keuzevrijheid. Als kinderen van onze hemelse

Vader krijgen wij de heerlijke mogelijkheid en verantwoordelijkheid om naar de zegen van een huwelijk te streven.

Als we daar aan werken, doen we ons deel.

Als lid van de kerk heb ik de zegens van het gebed, de Schriften, de wijk waar ik naar de kerk ga, en de woorden van de profeten om mij een groter begrip te geven van mijn hemelse Vader en de Heiland. Elk van die zegeningen geeft mij richtlijnen om mijn keuzevrijheid goed te gebruiken. Ik hoop dat er wijsheid spreekt uit de beslissingen die ik neem, inclusief mijn reactie op onverwachte blijde en nare gebeurtenissen.

Ik evalueer mijn leven en mijn situatie regelmatig. Het belangrijkste aspect van dat zelfonderzoek is de vraag of ik wel goed leef in Gods ogen. Ik heb mij vast voorgenomen om mij vol toewijding te houden aan de leer en de gebruiken van de kerk: om naar de kerkbijeenkomsten en naar de tempel te gaan, tiende te betalen, een deugdzaam leven te leiden en andere mensen te dienen. Ik geloof in de verzoening van de Heiland en in de kracht van een leven dat ik baseer op de geboden en aanwijzingen van de profeten.

Een overvloedig leven

Men vraagt mij geregeld hoe ik zo opgewekt kan zijn terwijl ik een ongehuwd lid ben van een kerk en cultuur

Of we nu getrouwd zijn, gescheiden, weduwe of weduwnaar zijn geworden, we hebben alle de zegen van onze gezamenlijke goddelijke Ouders en onze goddelijke en onderscheiden rollen. Ik ben dankbaar voor een liefhebbende hemelse Vader die weet wat wij met ons leven kunnen doen. Ook al zijn onze levens niet te vergelijken, ze zijn alle opwindend.

die zoveel nadruk legt op het huwelijk. Ik zal u zeggen wat ik heb gedaan.

Mijn zus Christine en ik besloten al erg jong dat we ooit zouden trouwen, maar dat we in de tussentijd zo zouden leven dat we veelzijdige, goed ontwikkelde mensen zouden worden. Ik ben erg dankbaar dat we dat plan gemaakt hebben — een plan dat verbonden is met ons verlangen om dat te doen waarvan wij geloven dat God hoopt dat wij het doen. De essentie van het plan was om te luisteren naar de influisteringen van de Geest.

Mijn zus is tien jaar geleden getrouwd en heeft twee fantastische kinderen. Ze heeft inmiddels een doctorsgraad en levert aanzienlijke bijdragen aan de kerk en haar gemeenschap. Ik blijf volgens ons plan leven en ik geloof dat het is wat God wil dat ik doe. Ik controleer regelmatig of wat ik doe wel juist is — of mijn levensdoelen wel overeenkomen met het hogere doel van het discipelschap van de Heiland. Ik doe mijn best om ervoor te zorgen dat mijn activiteiten, zowel de geestelijke als de wereldse, mij een groter

begrip geven van mijn rol als dochter van God.

Als alleenstaande vrouw in de kerk ben ik in de gelegenheid om heerlijk dienstbetoon te verrichten. Ik ben werkzaam in de dienstensector en ik ben in staat om mijn kerkroeping te vervullen. Ik heb mijn talenten ontwikkeld en heb unieke opleidingskansen waargenomen. Mijn leven is overvloedig. Ik streef er in alles naar om mij in mijn beslissingen te laten leiden door de influisteringen van de Heer.

Enkele jaren geleden was ik met zes andere alleenstaande vrouwen in mijn leeftijdsgroep in de unieke en onverwachte gelegenheid om algemeen ZHV-presidente Bonnie D. Parkin te ontmoeten. Samen spraken we meer dan een uur over ons leven als alleenstaande vrouwen in de kerk.

Dat gesprek was een van mijn grote zegeningen dat jaar. Zittend rond de tafel in zuster Parkins kantoor bespraken wij de moeilijkheden en de zegeningen die ons ten deel gevallen waren. Aan het eind van het gesprek

vroeg ze of we nog een laatste opmerking wilden plaatsen. Ik stak mijn hand op en zei: 'De kerk is de beste plek voor een alleenstaande vrouw.' Ik kreeg in dat korte uur de gelegenheid om mijn getuigenis te geven van een leven in dienst en trouw aan God en had mijn getuigenis van mijn rol in de kerk versterkt. Ik wist voorheen wel wat mijn rol was, maar ik had dat platform nodig om het te uiten en mijn overtuiging van het belang ervan te vergroten.

Vertrouwen in het individu

Ik geloof dat er in de kerk een duidelijke behoefte is om vertrouwen in het individu te ontwikkelen — niet dat hij of zij in de een of andere cultureel voorgeschreven levensloop moet passen, maar dat hij of zij de individuele openbaringen van een liefhebbende hemelse Vader volgt. Het is belangrijk om het vertrouwen te hebben dat andere mensen misschien wel het goede doen en te erkennen dat wij de unieke dingen die zij te bieden hebben nodig hebben, zelfs als hun leven er iets anders uitziet. Het is al te makkelijk om ervan uit te gaan dat één schema het juiste is voor iedereen.

Iedereen heeft moeilijkheden. Of we nu getrouwd zijn, gescheiden, weduwe of weduwnaar zijn geworden, we hebben alle de zegen van onze gezamenlijke goddelijke Ouders en onze goddelijke en onderscheiden rollen.

Uiteraard bid ik dat ik zal trouwen en dat mijn man en ik kinderen zullen krijgen. Intussen probeer ik mijn evangeliegericht leven uit te breiden. Ik moet de zegeningen die ik als alleenstaande vrouw heb niet verspillen, want dat zou ondankbaar zijn, en ik heb er vertrouwen in dat die zegeningen mij uiteindelijk een betere vrouw en moeder zullen maken.

Ik ben dankbaar voor een liefhebbende hemelse Vader die ons kent en weet wat wij met ons leven kunnen doen. Ook al zijn onze levens niet te vergelijken, ze zijn alle opwindend. Ik ben dankbaar voor het leven dat ik heb en voor de kansen die nog in het verschiet liggen. Ik bid dat ieder van ons kan vertrouwen op Gods timing voor ons en dat wij die mogen steunen door onze goede beslissingen en geloof in God. ■

HET HUWELIJK EN DE TIMING VAN DE HEER

'De timing van een huwelijk is waarschijnlijk het beste voorbeeld van een bijzonder belangrijke gebeurtenis die bijna

niet te plannen is. Net als andere belangrijke gebeurtenissen die afhankelijk zijn van de keuzevrijheid van anderen of de wil en timing van de Heer, kan het huwelijk niet met zekerheid worden gepland. We kunnen en moeten werken aan en bidden over onze rechtschappen verlangens, maar desondanks zullen veel mensen veel langer ongehuwd blijven dan ze gehoopt hadden.

'Dus wat doen wij in de tussentijd? Door geloof in de Heer Jezus Christus worden we op van alles in het leven voorbereid. Door dergelijk geloof worden we voorbereid op de verschillende mogelijkheden in het leven — om gebruik te maken van de mogelijkheden die we krijgen en te volharden als bepaalde mogelijkheden aan ons voorbijgaan. Bij de uitoefening van dat geloof moeten we ons houden aan de prioriteiten en normen voor zaken die wij niet in de hand hebben, en moeten we getrouw doorzetten, wat er ook met ons gebeurt als gevolg van de keuzes die anderen doen, of als gevolg van de timing van de Heer. Als we dat doen, zullen we bestendigheid ervaren waardoor ons leven richting krijgt en we gemoedsrust ontvangen. Welke omstandigheden we ook niet in de hand hebben, onze toewijding en normen moeten onveranderlijk blijven.

'De toewijding en dienstverlening van alleenstaanden kan een anker voor hen zijn in de moeilijke jaren waarin zij op het juiste moment en de juiste persoon wachten. Door hun toewijding en dienstverlening kunnen zij anderen inspireren en versterken. Wie zich dit voorneemt is een wijs mens: ik zal de Heer op de eerste plaats zetten, en ik zal zijn geboden onderhouden. Op de uitvoering van die toewijding heeft ieder van ons invloed. Wij kunnen ons toewijden, wat anderen ook doen. En daardoor zullen we verankerd worden, ongeacht de timing van de Heer wat betreft de belangrijkste gebeurtenissen in ons leven.'

Zie ouderling Dallin H. Oaks van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'Timing', *Liahona*, oktober 2003, p. 15.

VAN *vriendinnen* TOT *zusters* TOT *collega's*

Valeria leidde Paula naar het evangelie door haar vriendschap en voorbeeld, en door altijd klaar te staan om te helpen.

REBECCA MILLS HUME EN BRAD WILCOX

Valeria Pontelli uit Río Gallegos in Santa Cruz (Argentinië) was er niet op uit om haar vriendin te bekeren. Ze leefde gewoon vol overtuiging naar haar normen. Omdat ze lid van de kerk is, waren er bepaalde dingen die ze deed en bepaalde dingen die ze niet deed, en al haar vriendinnen wisten dat. Eén van die vriendinnen was Paula Alvarez, die Valeria altijd nauwlettend in de gaten hield en onder de indruk was van de getrouwe en consequente manier waarop ze naar haar overtuiging leefde.

Paula had fijne familieleden, maar ze hadden het evangelie niet — althans, niet totdat Valeria op het toneel verscheen. Paula herinnert zich: 'Valeria schaamde zich niet voor haar getuigenis. Ze wist wie ze was. Ze wist dat ze een dochter was van een edele, eeuwige koning, dat ze een dochter van God was.'

Die wetenschap en dat vertrouwen maakten indruk op Paula's oom, Moises. Hij begon de kerk te onderzoeken en bezoek van de zendingen te ontvangen. Toen hij aankondigde dat hij zich zou laten dopen, was Paula enigszins geschokt. Ze had niet verwacht dat haar oom bereid zou zijn om zulke grote veranderingen aan te brengen in zijn leven.

De hele familie was uitgenodigd voor de doopdienst, maar Paula aarzelde of ze wel

zou gaan. Ze wist niet wat ze moest verwachten. Uiteindelijk haalden familieleden haar over om mee te gaan naar de doop van haar oom. Paula herinnert zich: 'Toen we mijn oom de wateren van de doop in zagen gaan, raakte de Geest mijn hart. De uitwerking daarvan was heel sterk en ik kon die niet ontkennen. Op dat moment wilde ik mij aan God wijden en doen wat Hij ook van me zou verlangen.'

'Mag ik even met je praten?' vroeg Paula, Valeria terzijde nemend. 'Ik voelde iets bijzonders bij de doop van mijn oom', legde ze zachtjes uit.

Valeria vertelde haar vriendin dat ze de influisteringen van de Geest had gevoeld. 'Hij zegt dat je het voorbeeld van je oom moet volgen.'

'Maar dat kan ik niet alleen', zei Paula.

'Maak je geen zorgen. Ik help je wel', verzekerde haar vriendin. Het duurde niet lang voordat Paula en haar hele familie de zendingenlessen volgden en de uitnodiging voor de doop aannamen. Hun leven veranderde voorgoed.

Paula zegt: 'De normen waarnaar ik mijn vriendin altijd had zien leven, waren nu mijn normen. Het getuigenis van mijn vriendin was nu mijn getuigenis.' Niet lang daarna kreeg Paula een sterk verlangen om het getuigenis dat ze had gekregen te delen met

andere mensen. Toen ze een jaar lid was, vulde ze een zendingsaanvraag in, had gesprekken met haar priesterschapsleiders en kreeg een zendingsoproep voor het zendingsgebied Santiago-Oost (Chili).

Valeria vertelt: 'Toen ik mijn vriendin zich zag voorbereiden op haar zending, raakte de Geest mijn hart. Ik wilde God ook zo dienen.'

'Kan ik even met je praten?' Dit keer was het Valeria die Paula terzijde nam. 'Ik voel iets bijzonders nu je je aan het voorbereiden bent op je zending.'

Paula zei hetzelfde tegen haar vriendin als zij eens tegen haar had gezegd: 'Dat is de Geest die je vertelt wat je moet doen.'

Valeria was nooit van plan geweest om een voltijdzending te vervullen. Ze wist niet zeker wat ze nu moest doen. 'Dat kan ik niet alleen', zei ze tegen Paula.

'Maak je geen zorgen. Ik help je wel', verzekerde haar vriendin.

Toen Valeria later de brief met haar zendingsoproep openmaakte, zag ze tot haar verbazing dat ze naar hetzelfde zendingsgebied ging als haar vriendin. Paula begon haar zending in oktober 2002; Valeria volgde haar in februari 2003.

Tijdens hun zending zagen ze elkaar vaak bij conferenties en activiteiten. Ze praatten dan bij en wisselden

nieuws uit hun werkgebieden uit. Ze hadden nooit gedroomd dat ze in november 2003 collega's zouden worden. Hun vriendschap bloeide op tot een band die eeuwig zal bestaan. Ze zijn van vriendinnen zusters in het evangelie en vervolgens zendingscollega's geworden.

Zuster Valeria Pontelli zegt: 'Ik was aanvankelijk bang dat onze vriendschap schade op zou lopen als we samenwerkten, maar die vrees verdween al op de eerste dag. Deze kans om samen te werken, sterkte onze band alleen maar, en we hebben in ons werk veel aan onze vriendschap gehad.'

Anderen zijn het daarmee eens. Een vrouw die aanvankelijk minderactief was, maar terug naar de kerk kwam door de inzet van deze twee zendelingen, zegt: 'Je moet wel van ze houden, want je kunt zien hoezeer ze elkaar en iedereen om hen heen liefhebben. Ze zijn mijn engeltjes.'

De twee collega's vonden het in maart 2004, toen zuster Paula Alvarez' zending ten einde liep, moeilijk om afscheid te nemen. Ze was zenuwachtig bij de gedachte dat ze zou terugkeren naar Argentinië, en bij de vraag wat de toekomst zou brengen. De twee zusters hadden het daarover toen ze samen naar hun afspraken liepen. 'Dat kan ik niet alleen', zei zuster Alvarez.

'Maak je geen zorgen', klonken de bekende woorden van haar collega, zuster Pontelli. 'Ik help je wel.' ■

Als ik met negentien jaar had geweten ...

wat ik nu weet, zou ik als zendeling een paar dingen anders hebben gedaan.

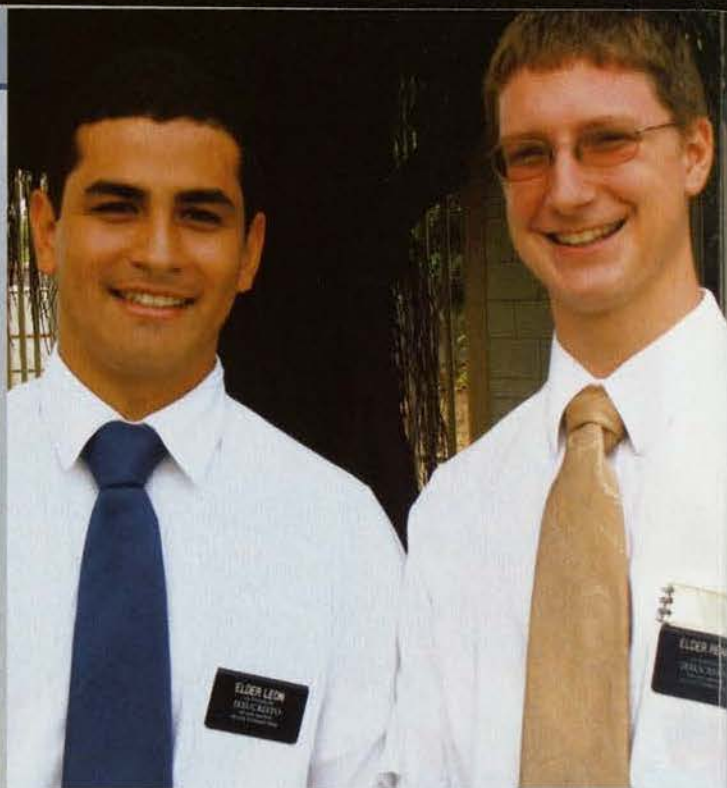
ROGER TERRY

Ik ben van 1975 tot en met 1977 in het noorden van Duitsland op zending geweest. En het waren echt de twee gedenkwaardigste jaren van mijn leven. Maar als ik erop terugkijk, kom ik tot bepaalde inzichten. Iets achteraf bekijken is altijd nuttig, dus wil ik vier suggesties doen waar diegenen onder jullie die je voorbereiden op een zending misschien wat aan hebben.

1. Ik zou mijn collega liefhebben mijn op-een-na-hoogste prioriteit maken.

Mijn collega's waren heel erg verschillend, en ieder had unieke gaven en eigenschappen. Met sommige sloot ik meteen vriendschap, een band die in de loop der jaren is blijven bestaan. Anderen hadden niet veel gemeen met mij, afgezien van langs de deuren gaan en onderwijzen. En ik schaam me als ik toegeef dat ik niet al te vriendelijke gevoelens had voor een of twee collega's. In feite bekoelde de relatie met hen soms zelfs heel erg.

Maar ik had in elk geval één ding gemeen met die collega's: we offerden allebei onze tijd, geld en moeite op om

het evangelie van Jezus te verbreiden. Als ik het opnieuw moest doen, zou ik mijn uiterste best doen om de beste vriend van iedere collega te worden, ongeacht hoe onze persoonlijkheden of interesses verschilden. Ik zou hem bemoedigen en proberen om aanstekelijk enthousiasme te tonen zonder kritiek op hem te hebben.

Als mijn collega liefhebben mijn op-een-na-hoogste prioriteit zou zijn, wat zou dan de hoogste prioriteit zijn, hoor ik je vragen. Gehoorzamen. Je collega liefhebben houdt niet in dat je hem volgt als hij ongehoorzaam is aan de geboden of de zendingsregels. Gelukkig had ik geen ongehoorzame collega's. Sommige waren niet zo toegewijd als ze hadden kunnen zijn, maar in plaats van kritiek en zeuren hadden ze beter iemand kunnen gebruiken die hen accepteerde en sterkte.

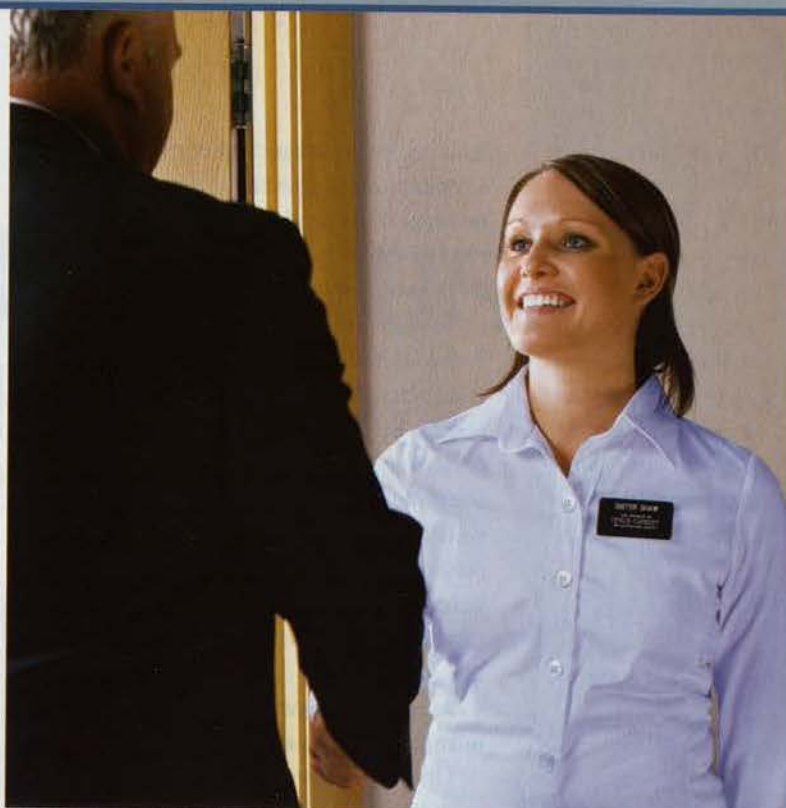
2. Ik zou uitkijken naar wonderen. In feite zou ik ze zelfs verwachten.

Ik herinner me dat ik aan het eind van mijn zending in het zendingshuis een getuigenisdienst had met dertien ouderlingen en een zuster die ook naar huis gingen. Ik herinner me niet wat ik zei. Ik herinner me niet wat de andere ouderlingen zeiden. Maar ik zal nooit het getuigenis van zuster Thorpe vergeten. Ze legde uit dat ze anderhalf jaar daarvoor in haar gesprek met haar ringpresident een heimelijk verlangen had geuit: 'Ik wil op zending wonderen zien

gebeuren', had ze hem toevertrouwd. En vervolgens vroeg ze hem, zich er bijna voor verontschuldiggend, of het verkeerd was om naar wonderen te verlangen. Hij had haar verzekerd dat het niet verkeerd was. Toen ze dat verteld had, getuigde ze: 'Ik heb inderdaad wonderen gezien tijdens mijn zending.'

Ik besepte ineens dat ik ook wonderen had gezien, maar ik had er niet naar uitgekeken, noch had ik ze verwacht. Ik had ze gewoon laten gebeuren. Door er niet naar uit te kijken, verhinderde ik er waarschijnlijk heel wat. Wonderen ontstaan door geloof, en geloof heeft iets te maken met de verwachting dat bepaalde dingen zullen gebeuren en er vervolgens actief aan werken om ze tot stand te brengen.

Als ik nu weer op zending ging, zou ik mijn deel doen, maar ik zou ook verwachten dat de Heer zijn deel deed in mijn werk als zijn dienstknecht. Hij specialiseert in wonderen. Wonderen zou je kunnen definiëren als dingen die Hij voor ons kan doen die wij niet voor onszelf kunnen doen. Ik ben gaan geloven dat Hij bereidwilliger is om wonderen te verrichten dan wij zijn om ze ontvangen. Onderwijzen met de Geest is waarschijnlijk de doeltreffendste manier waarop een zendeling de deur naar wonderen open kan zetten. Daarmee nodigen wij rechtstreeks de invloed van de Heer uit in het leven van een onderzoeker.

3. Ik zou slimmer en harder werken.

Het motto van mijn eerste districtsleider leek wel 'Werk slimmer maar niet harder' te zijn. Ik ben het met de tweede helft van dit motto niet eens, maar als ik het nog eens over moest doen, zou ik beslist proberen om slimmer te werk te gaan. Mijn districtsleider was aardig creatief en had aardig wat succes. Hij organiseerde bijvoorbeeld een volleybalteam van jongeren in zijn gemeente en zij nodigden hun vrienden uit om te komen spelen. Het was een

Ik zou wonderen verwachten. De Heer is gespecialiseerd in wonderen en ik ben gaan geloven dat Hij bereidwilliger is om wonderen te verrichten dan wij zijn om ze ontvangen. Als wij ons deel doen, zal de Heer zijn deel doen.

Mijn collega en ik vonden het heerlijk om samen te werken. We waren eensgezind. We werkten hard. En ik geloof dat de Heer ons vanwege ons geloof en onze houding met succes zegende.

leuke en eenvoudige manier om de jongeren te helpen zendingsactief te zijn. Uit die niet-bedreigende benadering van de verbreiding van het evangelie kwamen zendelingenlessen en bekeringen voort.

Ik was waarschijnlijk te star en te beperkt in mijn definitie van het werk van de Heer. Ik vond mezelf lui als ik niet de hele dag op deuren aan het kloppen en onderzoekers aan het onderwijzen was. Maar het werk van de Heer hoeft niet zwaar te zijn om als werk gezien te worden. Als ik nu een zending was, zou ik onder leiding van mijn zendingspresident proberen om creatiever te zijn in het zoeken van mensen die ik kon onderwijzen.

4. Ik zou me niet door afwijzing en mislukking laten ontmoedigen.

Op mijn zending maakten afwijzing en mislukking net zo goed deel uit van het dagelijks leven als eten en ademen. Het was makkelijk om verwerping te verwachten en ervan uit te gaan dat onze onderzoekers de interesse in onze boodschap zouden verliezen. Maar in vijf weken die ik in een bepaalde stad doorbracht, leerde ik een

waardevolle les. In die stad had nog niemand veel succes gehad. Maar ze waren vergeten om mijn collega en mij dat te vertellen. Wij konden goed met elkaar opschieten. We werkten hard. En hadden plezier. We kwamen veel mensen tegen die interesse hadden voor onze boodschap. We hadden in die kleine gemeente elke zondag een goed gevulde onderzoekersklas. Er gebeurden wonderen in het leven van mensen. En we hadden het gevoel dat we alleen nog maar de top van de ijsberg in deze productieve stad zagen.

Waarom hadden wij daar zoveel succes? Ik geloof dat de Heer ons met succes zegende vanwege onze houding. Mijn collega en ik vonden het heerlijk om samen te werken. We waren eensgezind. We werkten hard. We geloofden oprecht dat de stad een goudmijn was die stond te popelen om zijn schatten prijs te geven. Houding heeft veel te maken met geloof. Geloof heeft alles te maken met succes. En geloof is besmettelijk.

Helaas leerde ik die les niet meteen. Ik legde aanvankelijk het verband niet tussen de vruchten van ons werk en de manier waarop we werkten. Daarom was ik niet in staat om dat beginsel met succes toe te passen in mijn volgende twee werkgebieden.

Er zijn waarschijnlijk nog veel dingen die ik anders zou doen als ik de kans had om mijn zending over te doen, maar deze vier springen er voor mij uit. Wel beschouwd vallen ze onder de eisen die de Heer zelf voor zijn dienstknechten heeft aangegeven: '(...) en geloof, hoop, mensenmin en liefde, met het oog alleen gericht op de eer van God, maken hem geschikt voor het werk. Houdt geloof, deugd, kennis, matigheid, geduld, broederlijkheid, godsvrucht, naastenliefde, ootmoed en ijver in gedachte' (IV 4:5-6). ■

Jezus Christus, het Brood des Levens

OUDERLING WON YONG KO
van de Zeventig

Toen Jezus Christus op aarde was, verrichtte Hij veel wonderen, zoals water in wijn veranderen, zieken en gehandicapten genezen en zelfs Lazarus van de dood opwekken. Het wonder dat door de grootste menigte werd aanschouwd was waarschijnlijk het voeden van de vijfduizend met vijf broden en twee vissen. We vinden dat wonder in alle vier de evangeliën (zie Matteüs 14:13–21; Marcus 6:34–44; Lucas 9:12–17; Johannes 6:5–14). Laten we eens kijken naar de details van dit wonderbaarlijke verhaal en bespreken waarom het in onze tijd relevant is.

Het medeleven van de Heiland

De Heiland verrichtte dit wonder vanwege zijn medeleven met de mensen. Marcus schrijft dat Jezus uitkeek over de schare mensen die gretig naar zijn woorden luisterden en 'met ontferming over hen [werd] bewogen, omdat zij waren als schapen, die geen herder hebben' (Marcus 6:34). Hij was zich bewust dat 'het reeds laat geworden was' en de mensen geen voedsel tot hun beschikking hadden omdat zij op een plaats waren die 'eenzaam' was (zie Marcus 6:35).

Maar Jezus gebruikte nog niet meteen zijn macht om wonderen te verrichten en besloot eerst zijn discipelen op de proef te stellen. Hij vroeg Filippus: 'Waar zullen wij broden kopen, dat dezen kunnen eten?' (Johannes

6:5.) Waarom vroeg Hij dat aan Filippus terwijl 'Hij [zelf] wist [...] wat Hij doen zou' (Johannes 6:6)?

Misschien wilde Hij dat zijn discipelen goed begrepen dat ze die vele mensen niet met de beschikbare tijd en geld konden voeden. Om de grote menigte te voeden, hadden ze een wonder nodig.

Toen brachten de discipelen het voedsel dat een jongen bij zich had, het enige voedsel dat er beschikbaar was: vijf gerstebroden en twee kleine vissen. Ik denk graag dat de jongen misschien honger had, maar dit voedsel liever bewaarde voor de grote Leermeester dan aan zichzelf te denken. Misschien heeft dat wel bijgedragen tot de bijzondere omstandigheden van dit wonder.

'Zij gingen zitten in groepen'

Jezus Christus voerde expres nog één taak uit voordat Hij het wonder verrichtte: Hij beval zijn discipelen 'dat allen groepsgewijze moesten gaan zitten op het groene gras. En zij gingen zitten in groepen van honderd en van vijftig' (Marcus 6:39–40). Waarom liet Hij de mensen op die manier zitten? Hij wilde er beslist voor zorgen dat het voedsel op ordelijke wijze verdeeld werd. Ouderling Bruce R. McConkie (1915–1985) van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft daarover gezegd: 'De

Jezus leerde de mensen dat ze zich niet op stoffelijk brood moesten concentreren, maar op het brood dat veel belangrijker is: 'Werkt niet om de spijs, die vergaat, maar om de spijs, die blijft tot in het eeuwige leven, welke de Zoon des mensen u geven zal.'

Jezus voedde meer dan vijfduizend mensen met slechts vijf broden en twee vissen — een goddelijke daad. Daarna verklaarde Hij dat Hij 'het brood des levens' is — een goddelijke leerstelling.

plannen of daden van de Heer waren verre van informeel of ongeorganiseerd. De verzamelde scharen werden systematisch in groepen neergezet. Zijn gaven werden niet lukraak onder de menigte verspreid. Hij verschaftte een leergierig gehoor het benodigde maar anderszins niet beschikbare voedsel. En niemand moest twifelen aan wat er eigenlijk gebeurde. De apostelen moesten de broden en de vissen op ordelijke wijze verdelen en allen eerlijk en onpartijdig behandelen.¹

Bovendien geloof ik dat de Heer, net als met Filippus, wilde dat de mensen zouden merken hoe groot de menigte was toen het wonder werd verricht. Hij wilde misschien wel dat er geen discussie zou ontstaan over het aantal mensen dat deel had aan dit grote wonder.

In feite bestond de menigte uit meer dan vijfduizend mensen, want vrouwen en kinderen werden niet meegerekend. Er werden dus meer dan vijfduizend mensen op wonderbaarlijke wijze gevoed met vijf broden en twee vissen.

Toen de Heiland de vijf broden en de vissen had genomen, zag 'Hij [...] op naar de hemel, sprak de zegen uit en brak' de broden (Marcus 6:41) en gaf ze aan de discipelen om ze uit te delen aan de mensen. Daarna verdeelden ze de vissen. De mensen namen niet een klein beetje voedsel omdat ze zich zorgen maakten dat er te weinig was. Nee, ze namen 'zoveel zij wensten' (Johannes 6:11) en 'aten allen en werden verzadigd' (Marcus 6:42).

Jezus gaf na dit wonder nadere instructies. Hij zei tegen zijn discipelen: 'Verzamelt de overgebleven brokken, opdat niets verloren ga' (Johannes 6:12). De discipelen zamelden twaalf manden vol voedsel in!

Het was duidelijk dat Jezus dit wonder met zijn macht verrichtte. En het verslag in het boek Johannes eindigt met deze opmerking: 'Toen dan de mensen zagen, welk teken Hij verricht had, zeiden zij: Deze is waarlijk de profeet, die in de wereld komen zou' (Johannes 6:14).

Geestelijke voeding

Maar het verhaal eindigt hier niet. Al die gebeurtenissen waren slechts een inleiding op wat de Heiland de mensen daarna leerde. Hij verrichtte dit wonder op zo'n dramatische wijze dat de mensen duidelijk begrepen dat Hij grote macht had, waardoor ze beter voorbereid waren om zijn leringen te aanvaarden. En dat was veel belangrijker dan dat ze brood en vis aten. Korte tijd na dit wonder

leerde Jezus de mensen dat ze zich niet moesten concentreren op stoffelijk brood, maar moesten streven naar dat veel belangrijker brood: 'Werkt niet om de spijs, die vergaat, maar om de spijs, die blijft tot in het eeuwige leven, welke de Zoon des mensen u geven zal' (Johannes 6:27).

De mensen waren in de war door wat Hij zei. Ze dachten nog aan het brood dat ze hadden gegeten. Ze begrepen de betekenis van de term 'brood des levens' niet.

'Jezus zeide tot hen: Ik ben het brood des levens; wie tot Mij komt, zal nimmermeer hongeren en wie in Mij gelooft, zal nimmermeer dorsten' (Johannes 6:35).

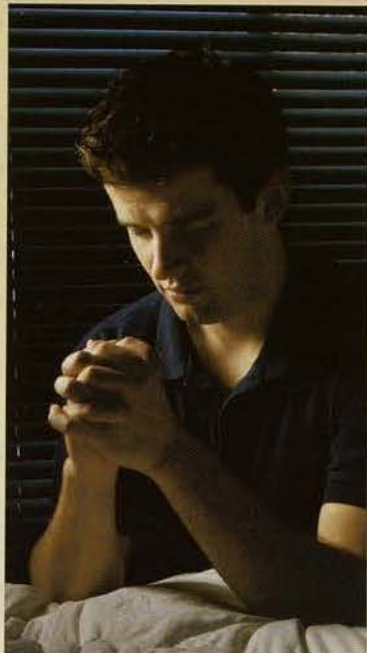
Hij legde verder uit: 'Ik ben het brood des levens. (...) dit is het brood, dat uit de hemel nederdaalt, opdat wie ervan eet, niet sterve. Ik ben het levende brood, dat uit de hemel nedergedaald is. Indien iemand van dit brood eet, hij zal in eeuwigheid leven' (Johannes 6:48, 50-51).

Sommige mensen morden om wat Hij zei. Zij dachten dat zij Jezus, de zoon van timmerman Jozef, kenden. Zij vergaten de macht waardoor Jezus zo'n groot wonder had verricht. Velen besloten Hem te verlaten. Jezus vroeg aan zijn twaalf apostelen: 'Gij wilt toch ook niet weggaan?' (Johannes 6:67.) Petrus antwoordde met een getuigenis dat in zijn eenvoud krachtig was: 'Here, tot wie zullen wij heen-gaan? Gij hebt woorden van eeuwig leven' (Johannes 6:68).

Hoewel de Heiland de mensen goed had voorbereid om te leren over zijn goddelijke aard en zending, begrepen ze toch niet het belang van het wonder, noch Jezus' lering dat Hij het brood des levens is. Maar de Twaalf, onder leiding van Petrus, verzekerden Hem van hun getuigenis. Dat moet de Heiland veel troost hebben gegeven.

Toepassing op onze tijd

Tegenwoordig denken sommigen misschien dat het wonder van de broden en de vissen een oud verhaal is

Aangezien wij weten dat Jezus Christus 'het brood des levens' — de manier waarop allen het eeuwige leven kunnen verkrijgen — hebben wij een belangrijke verantwoordelijkheid. We zouden moeten proberen om mensen tot Hem te laten komen.

waar we nu niets meer aan hebben. Maar dan begrijpen ze niet waar dit wonderbaarlijke verhaal om draait, noch begrijpen zij het belang van het 'brood des levens'.

Ouderling Jeffrey R. Holland van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd: 'In ons hedendaags succes en onze wereldwijsheid kunnen ook wij weglopen bij het uiterst essentiële brood van het eeuwige leven. Wij kunnen zelfs *besluiten* om geestelijk ondervoed te raken en ons bewust te buiten te gaan aan een soort geestelijke anorexia.'²

Volgens de Bible Dictionary zijn wonderen 'een belangrijk element in het werk van Jezus Christus, niet alleen omdat ze goddelijke daden zijn, maar ook omdat ze deel uitmaken van zijn goddelijke onderricht' (732; zie ook 'Wonder' in De gids bij de Schriften, pp. 224-225). Het wonder van de broden en de vissen is een goed voorbeeld van die definitie. Jezus voedde meer dan

vijfduizend mensen met slechts vijf broden en twee vissen — dat was een goddelijke daad. Daarna verklaarde Hij dat Hij 'het brood des levens' is — een goddelijke leerstelling.

Aangezien wij weten dat Jezus Christus 'het brood des levens' — de manier waarop allen het eeuwige leven kunnen verkrijgen — hebben wij een belangrijke verantwoordelijkheid. We zouden ernaar moeten streven om mensen ertoe te brengen tot Hem te komen en deel te hebben aan zijn woord, net als de mensen die namen van de broden en de vissen. Onze vrienden weten misschien dat hun geest hongert. Ze proberen misschien van alles om hun geestelijke honger te stillen, maar raken omdat het niet lukt gefrustreerd en verloren. Laten wij hen helpen om erachter te komen hoe zij geestelijk gevoed kunnen worden: door tot Jezus Christus, het Brood des levens, te komen. ■

NOTEN

1. Zie *Doctrinal New Testament Commentary*, 3 delen (1966-1973), deel 1, p. 344.
2. 'He Hath Filled the Hungry with Good Things', *Ensign*, november 1997, p. 65.

Correspondentievriendinnen en verwijzingen

Brittany Jones Beahm

Mijn collega overhandigde me een envelop en zei: 'Zuster Jones, ik denk dat dit voor jou is.' Ik keek naar de afzender en zag tot mijn plezier de naam van mijn nicht, netjes in de hoek geschreven. Ik was zojuist naar een nieuwe stad overgeplaatst, helemaal naar de andere kant van zuidelijk Frankrijk, en ik dacht niet dat iemand thuis in de Verenigde Staten al van mijn nieuwe adres afwist. Ik maakte de envelop open en las een kort briefje van mijn nicht waarin ze zei dat ze kort geleden na een pauze van acht jaar een e-mailtje van haar Franse correspondentievriendin had gekregen.

Mijn nicht legde uit dat Céline en zij elkaars adres hadden gekregen bij respectievelijk Engelse en Franse les, maar dat ze elkaar nooit hadden geschreven. Daarom was mijn nicht erg verbaasd toen ze Céline's e-mail kreeg. Ze wist niet of Céline in het zuiden van Frankrijk woonde, waar ik op zending was, maar ze sloot haar naam en adres bij en vroeg mij om zo mogelijk contact met haar op te nemen.

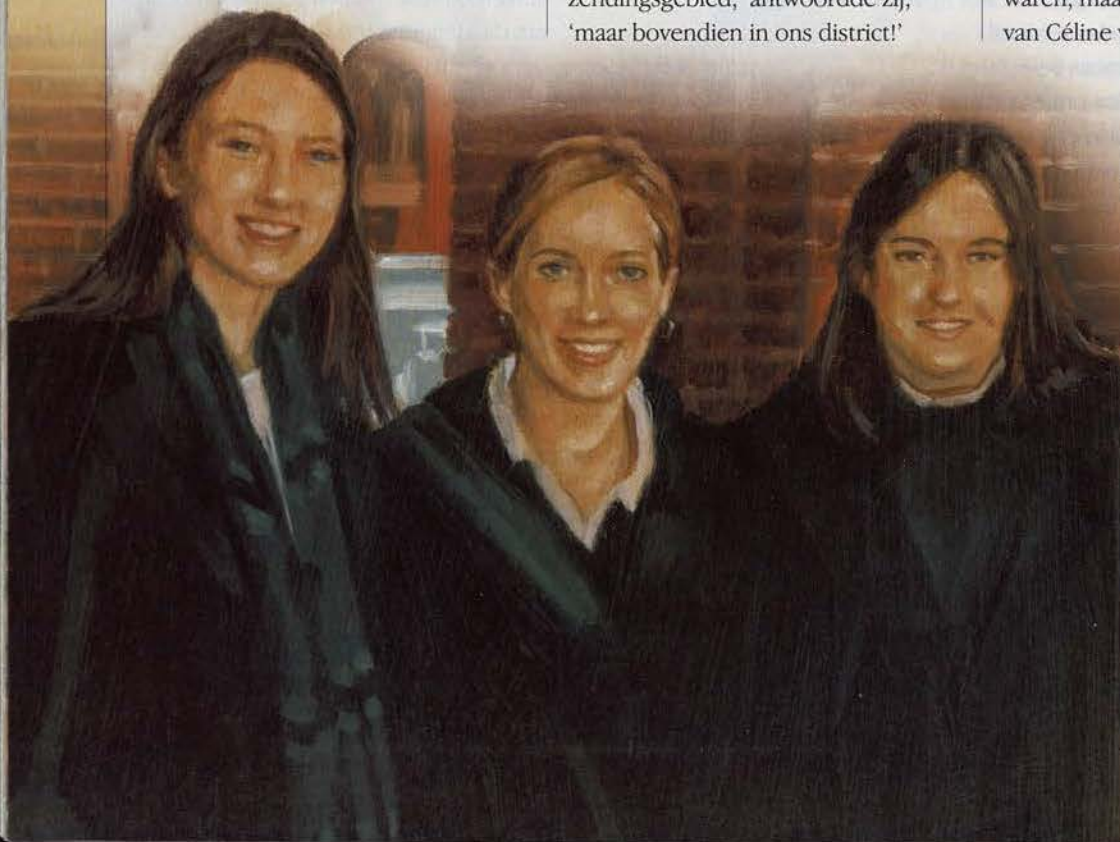
Omdat ik nieuw was in dat gebied, gaf ik mijn collega het briefje en vroeg of de correspondentievriendin van mijn nicht in ons zendingsgebied woonde. 'Ze woont niet alleen in ons zendingsgebied,' antwoordde zij, 'maar bovendien in ons district!'

Opgewonden belden we Céline om ons voor te stellen, en zij stemde in met een ontmoeting. We ondernamen de korte treinreis naar Montauban.

Toen we uit de trein stapten, werden we hartelijk verwelkomd door Céline en haar ouders. Ze nodigden ons uit om mee naar hun huis te gaan en onze boodschap te brengen. Toen we over het Boek van Mormon en de profeet Joseph Smith vertelden, getuigde de Geest van de waarachtigheid van het herstelde evangelie. De familieleden spraken hun waardering uit voor de kerkelijke waarden en na een lang gesprek lieten we een boek-van-mormon bij hen achter, spraken een gebed uit en beloofden terug te keren.

Dit was het eerste van meerdere bezoeken aan Céline en haar familie. Mijn zending liep ten einde toen ze nog over de kerk aan het leren waren, maar voordat ik afscheid nam van Céline vroeg ik haar waarom ze

Ik verbaasde me erover dat een liefheb-bende Vader een kwijtgeraakt adres liet vinden en een oud contact liet hernieuwen.

na acht jaar besloten had om contact op te nemen met mijn nicht. Haar antwoord verbaasde me: 'Ik was een la aan het opruimen en vond haar adres op een papiertje waarvan ik dacht dat ik het kwijt was. Ik had sterk het gevoel dat ik haar moest schrijven.'

Op weg naar ons appartement staarde ik uit het raam van de trein en verbaasde me over de manier waarop onze liefhebbende Vader in de hemel een kwijtgeraakt adres had laten vinden en een oud contact hernieuwen precies op het moment dat ik onverwacht voor de laatste zes weken van mijn zending werd overgeplaatst naar een nieuwe stad. Hij denkt aan iedereen en laat wonderen plaatsvinden, zelfs met iets kleins en eenvoudigs als het adres van een correspondentievriendin. ■

Nooit te laat

Sylvia de Moscuí Maldonado

Toen ik in mijn eigen land, Ecuador, op zending was, had ik op een dag duidelijk het gevoel dat een bijzonder persoon op ons wachtte — iemand die het evangelie zou aanvaarden.

Mijn collega en ik liepen langs een eenvoudig huisje. Een bejaarde dame van een jaar of tachtig glimlachte vriendelijk naar me. Ik glimlachte terug. Ik wilde eigenlijk doorlopen, maar de vrouw leek zo blij te zijn om ons te zien. Ik had het gevoel dat ik daar moest stoppen.

Veel mensen in die plaats waren analfabeet, dus vroeg ik haar of ze kon lezen. Het enthousiaste antwoord

luidde 'ja'. Plotseling voelde ik grote opwinding. Ik voelde dat zij degene was die de Heer ons wilde laten onderwijzen. Ik pakte een boek-van-mormon uit mijn tas en liet het aan haar zien. Tot mijn verbazing begon ze zonder bril hardop voor te lezen wat op de eerste pagina stond. Ik vroeg of ze het boek wilde hebben, en ze antwoordde weer 'ja'. Haar vermoeide ogen — ogen die al heel lang naar een beter leven hadden uitgezien — glommen van blijdschap.

We begonnen haar in het evangelie te onderwijzen en de Geest getuigde tot haar dat het waar was. Ik werd overspoeld door gevoelens van liefde.

Toen we onze les besloten, liet ik haar hoofdstuk 11 in 3 Nephi zien, wat vertelt over het bezoek van Jezus Christus aan het westelijk halfmond. Ze beloofde het te lezen. Ze markeerde de bladzijde zelf en kuste het

boek, stralen van onuitsprekelijke vreugde.

We legden meer bezoeken af aan onze nieuwe onderzoekster en stelden tot onze verheuging vast dat ze alle leesopdrachten uitvoerde. Na haar dagelijkse klusjes las ze tot laat op de avond in het Boek van Mormon. Ze ging ook naar de kerk, ook al was het voor haar een wandeling van twee uur. Haar waardering van het Boek van Mormon en Jezus Christus werd snel groter. Toen ze alle zendelingenlessen had gehad, wilde ze zich laten dopen en tiende gaan betalen.

Wat ontving die vrouw een grote zegeningen! Haar hart was klaar om de Heer te volgen en zijn Geest leidde ons naar haar. Zij leerde ons een les in liefde, moed, opoffering, vreugde en gehoorzaamheid. Maar bovenal leerde ze ons dat het nooit te laat is om te veranderen. ■

Als u toelaat dat de Geest uw roeping grootmaakt, kunt u voor de Heer wonderen verrichten.'

De taal van de geest

Sergio Adrián López

Mijn collega, ouderling Allred, en ik kregen als zendelingen in het zendingsgebied Buenos Aires-Zuid (Argentinië) een verwijzingskaart met de suggestie om contact op te nemen met een gezin uit Rusland. Toen we hun woning gevonden hadden, herkende de vrouw ons als zendelingen en vroeg ons binnen om kennis te maken met haar gezinsleden.

Wij beseften al snel dat de familie Balva erg weinig Spaans verstond en wij konden hen moeilijk verstaan. Uit wat ze ons in gebroken Spaans vertelden, maakten we op dat ze nog niet lang in Argentinië waren maar dat ze graag meer over de kerk wilden weten. We brachten de eerste les in vereenvoudigd Spaans en de gezinsleden bladerden door twee Spaans-Russische woordenboeken terwijl wij langzaam onze boodschap brachten. Maar we wisten niet zeker hoeveel ze

er werkelijk van begrepen.

We maakten een afspraak om terug te komen en gingen op weg naar huis. Onder het lopen bespraken we hoe moeilijk het was geweest om onze boodschap over te brengen. We vroegen ons af of het gezin de andere lessen beter zou begrijpen of dat ze gefrustreerd zouden raken en ons zouden vragen om niet meer langs te komen.

We keerden de volgende dag terug naar de familie Balva om te zien hoe het ging en of ze al in het Boek van Mormon hadden gelezen en hadden gebeden om te weten te komen of het waar was. Tot onze verbazing en vreugde lieten ze ons opgewonden een vel papier zien waarop ze in het Spaans de beginnende hadden geschreven die we ze geleerd hadden. Ze vertelden ons ook wat ze in 3 Nephi 11 hadden gelezen over het bezoek van de

Heiland aan het westelijk halfrond en ze verzekerden ons dat ze alles hadden begrepen wat we de voorgaande dag hadden besproken, en dat ze graag meer wilden horen.

De daaropvolgende weken werd mijn getuigenis gesterkt doordat de Heilige Geest tot de familie Balva van de waarachtigheid van het evangelie getuigde en hun begrip van het Spaans vergrootte. Onze hemelse Vader kende het verlangen van hun hart en zag in dat ze oprecht baden om de waarheid te vinden. Samen met ouderling Allred en de familie Balva voelde ik de vreugde die in IV 50:22 beschreven staat: 'Daarom begrijpen hij die predikt en hij die ontvangt elkaar en beiden worden opgebouwd en verblijden zich tezamen' — niet omdat we dezelfde taal spraken, maar vanwege de universele taal van de Geest.

De familie Balva stelde ons voor aan een ander Russisch gezin en we hadden het voorrecht om ook hen te onderwijzen. Beide gezinnen sloten niet zo lang nadat we ze hadden leren kennen in de wateren van de

doop verbonden met hun hemelse Vader.

Ik ben een getuige van de waarachtigheid van de woorden van president Ezra Taft Benson (1899–1994): 'De invloed van de Geest is het belangrijkste element in dit werk. Als u toelaat dat de Geest uw roeping grootmaakt, kunt u voor de Heer wonderen verrichten' (instructiebijeenkomst voor nieuwe zendingspresidenten, 25 juni 1986). ■

De eerste van duizend zielen

Norie Tsubaki Murae

Ik was op zending in het zendingsgebied Fukuoka (Japan) en mijn collega en ik hadden een werkgebied dat Kasuga heette en vlakbij station Kumamoto lag. De inwoners ervan stonden erg sceptisch tegenover godsdienst. Maar onze zendingspresident wist dat en zei ons: 'Er zijn duizend mensen in Kumamoto die door de Heer zijn voorbereid. Vind ze alsjeblieft.'

Op een regenachtige dag probeerden we Noboru Yamagata te vinden, een minderactief lid dat we nog nooit eerder ontmoet hadden. Toen we zijn huis naderden, zagen we een bordje met de tekst 'Geen godsdienstverteenwoordigers' — een veel voorkomende waarschuwing in Japan. Maar we gaven gehoor aan de influisteringen van de Geest en klopten aan.

De moeder van broeder Yamagata deed open en vertelde dat haar zoon

de stad uit was. Ze zei ook dat ze zich vriendelijk zou opstellen tegenover iedereen die banden met hem had, wat een traditie is in Japanse gezinnen, en dus vroeg ze ons binnen. Maar ondanks haar uiterlijke gastvrijheid, had haar gezicht een dreigende uitdrukking.

Toen we gingen zitten, waarschuwde ze: 'Ik wil niets horen over godsdienst.' Vervolgens begon ze over zichzelf te vertellen en ze legde uit hoe belangrijk bepaalde waarden voor haar waren.

Tot onze verrassing had ze het over geloof, liefde en de zaligsprekingen, waarop wij de kans waarnamen om haar te vertellen dat die principes ook belangrijk waren voor ons. We vertelden over het heerlijke visioen dat het gevolg was van Joseph Smiths geloof en we beschreven de belangrijke rol van het Boek van Mormon in de herstelling van het evangelie.

Het was interessant om de verandering te zien die plaatsvond in mevrouw Yamagata toen ze naar onze boodschap luisterde. Er liepen tranen

over haar wangen toen we getuigden van de goddelijkheid van Jezus Christus en de herstelling van het evangelie door Joseph Smith. Ze zei: 'Joseph Smith was een gelukkig mens.'

Toen we uiteindelijk afscheid namen, straalde haar gezicht en glommen haar ogen van geluk. Ze zei: 'Dank u voor uw komst. Mijn zoon moet u naar mij geleid hebben.' We schudden haar de hand en ze zei schertsend: 'Ik was vandaag mijn hand niet meer!'

Toen we naar huis liepen, beseften we dat deze vrouw een van de mensen was die onze zendingspresident beschreef toen hij zei dat er mensen klaar waren om het evangelie te ontvangen. Het was duidelijk dat de Geest haar hart op onze boodschap had voorbereid en wij wisten dat zij de eerste was van duizend zielen die wij moesten vinden. ■

Onze zendingspresident zei: 'Er zijn duizend mensen die door de Heer zijn voorbereid. Vind ze alsjeblieft.'

Tijdschrift brengt rust en harmonie

Wij zijn erg dankbaar voor de *Liabona*. We hebben gemerkt dat het ons gemoedsrust geeft en harmonie in onze gezinsrelaties. We gebruiken het als voorleesboek omdat we onze kinderen graag ware verhalen voorlezen voor het slapen gaan. Het is een grote zegen om de eenvoudige boodschappen van het herstelde evangelie ter beschikking gesteld te krijgen in dit plezierige tijdschrift.

Famille Cazorla (Spanje)

Getuigenissen van geloof

Ik ben mijn hemelse Vader dankbaar voor dit fantastische tijdschrift, de *Liabona*. Hierdoor krijgen wij uit de hele wereld getuigenissen van geloof. Die boodschappen van onze broeders en zusters uit de hele wereld sterken ons in geestelijk opzicht.

Ilka Odierno (Brazilië)

Het huwelijk koesteren

Ik wil u danken voor het publiceren van de conferentietoespraken in de mei-uitgave van 2006 en met name de toespraak van ouderling Russell M. Nelson, 'Uw huwelijk koesteren'. Aleth en ik zijn afgelopen jaar in de Manilatempel (Filipijnen) getrouwd. Wij zijn gezegend, maar we maken dezelfde moeilijkheden mee die alle gehuwde paren krijgen. Door de boodschap van ouderling Nelson zijn wij herinnerd aan de schoonheid en heiligheid van het huwelijk. Hij heeft ons geleerd om ons huwelijk te

versterken, het te koesteren en het voor eeuwig te laten duren. Zijn boodschap kwam voor ons precies op het juiste moment. Ik ben dankbaar voor de apostelen die de Heer voor onze tijd heeft geroepen.

Alberto Reuben C. Reyes (Filipijnen)

Mijn kennis versterkt

Ik wil mijn dank uitspreken aan de samenstellers van de *Liabona* en de mensen die hun verhaal

erin plaatsen. Ik ben vooral dankbaar voor het Evangelieparelsartikel van president Hugh B. Brown, 'Profiel van een profeet' (juni 2006). Zijn verhaal sterkt mij in mijn wetenschap dat het evangelie van Jezus Christus in onze tijd hersteld is en dit zijn kerk is, onder zijn leiding door middel van de profeet Joseph Smith georganiseerd.

Herwin A. Pado (Filipijnen)

Hoop, moed en geestelijke kracht

Ik ben 73 jaar. Ik heb veel liefde voor onze profeet en voor alle algemene autoriteiten en plaatselijke leiders van de kerk en voor al mijn broeders en zusters in de hele wereld. Ik ben vooral dankbaar voor diegenen onder u die zich wijden aan het opstellen van de prachtige boodschappen die ons elke maand in de *Liabona* worden toegestuurd. Door die boodschappen krijgen wij de hoop, moed en geestelijke kracht om de stormen van het leven te doorstaan.

Otilia Pereira (Portugal)

Troost

Ik leer meer van de *Liabona* dan van enig ander tijdschrift. De verhalen inspireren mij om voortdurend het goede te doen. Soms, als ik verdrietig en terneergeslagen ben, krijg ik troost als ik in de *Liabona* lees. Daardoor kan ik beproevingen doorstaan en verleiding weerstaan, en kan ik standvastig en consequent de geboden van God naleven.

Beeny Mayang (Filipijnen)

VOLGENDE MAAND

In januari 1989 werd ouderling David B. Haight (1906–2004) van het Quorum der Twaalf Apostelen ziek en werd hij met de ambulance naar het ziekenhuis gebracht, waar hij twee buikoperaties onderging. Voordat hij naar het ziekenhuis ging, brachten hevige pijnen hem op de knieën. Hij bad dat zijn leven mocht worden gespaard. Tijdens het bidden begon hij het bewustzijn te verliezen. Het geluid van de sirene was het laatste wat

hij zich herinnerde. In zijn bewusteloze toestand hield de pijn op en bevond hij zich in een vredige omgeving. Hij werd zich bewust van een heilige persoonlijkheid in zijn nabijheid.

Kijk volgende maand in de *Liabona* onder Evangelieparels naar 'Het avondmaal en het offer' — het getuigenis dat ouderling Haight van de Heiland heeft gegeven en een relaas van wat hij meemaakte toen hij bewusteloos was.

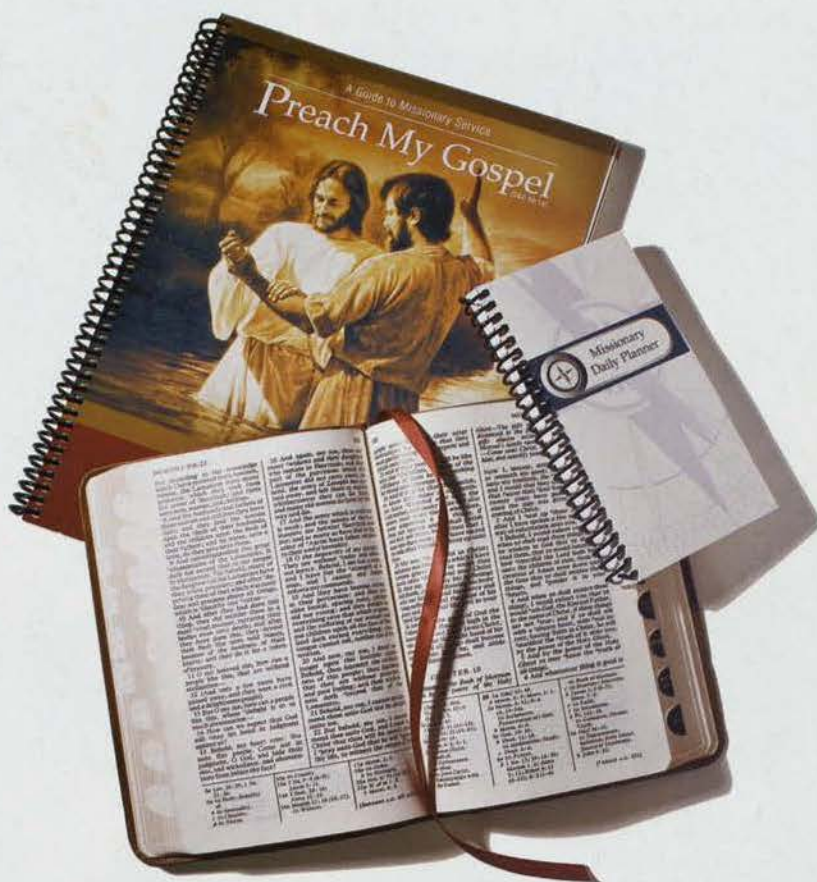
DAVID LINDSEY, PROFEET VAN DE HEER (DETAIL), KOPIEREN NIET TOEGESTAAN; KADER EN AMBULANCE © PHOTOSPIN

KOPIËN NIET TOEGestaan

Marilee Campbell, De oogst van de Heer

Dit schilderij is geïnspireerd door een populaire tekst over zendingswerk die maar liefst vier keer in de Leer en Verbonden staat: 'Zie, het veld is reeds wit om te oogsten; daarom, wie verlangt te maaien, laat hem zijn sikkel inslaan met zijn macht en maaien zolang de dag duurt, opdat hij voor zijn ziel eeuwigdurend heil zal vergaren in het koninkrijk Gods' (LV 6:3; 11:3; 12:3; 14:3).

De grootste opdracht die de Heer zijn volk ooit heeft gegeven was om het evangelie te brengen aan de kinderen van onze hemelse Vader. Zendingen halen mensen uit de duisternis van de wereld en leiden hen naar de veiligheid en het licht van het evangelie van Jezus Christus. Zie ouderling M. Russell Ballard, 'Hoe bereid je je voor om een goede zending te worden', p. 10.